

စိတ်ဝင်စားချိန်အတွက်
mgye.com

မိမိတို့
ကျန်းမာရေးအတွက်
အရေးကြီး

အားထုတ်ခြင်း

ပစ္စည်းအတွက်

097.com

mgale.com

မဟာ
 ကိုယ်ပိုင်ခြေရာ
 ကိုယ်ပိုင်ခြေရာ

ကြည့်ရအံ့

KA0010
 2,700.00 KS

mgale.com

မောင်ကိုကိုနှင့်မြင့်နှင်း၊ ကြည်အေး

မျက်နှာပုံဆန်းချို - ဇော်မောင်

စာမျက်နှာ ၁၈၀ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီမီ x ၂၀.၅ စင်တီမီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျွဲ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၇၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပဉ္စမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၂၀၁၁ စိတ်ကူးချိုချို၏ စတုတ္ထအကြိမ်

ပထမအကြိမ်-၁၉၇၃(၇၆၀)၊ ဒုတိယအကြိမ်-၁၉၉၈(ယန်းရွှေပြည်)

တတိယအကြိမ်- ၂၀၀၅(Future Publishing House)

ရောင်းစျေး ၂ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မောင်၊ ကိုကိုနှင့် မြေနွှာ
ကြည်အေး

ဖုဒေအကြိမ်၊ ၂၀၁၅

ဒဂုန်တာရာ၏ အမှာ

ကြည်အေးသည် ၁၉၄၇ လောက်က စတင်၍ စာပေလောကသို့ ရောက်လာသူ။ တာရာမဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ပါသည်ကား- “ထိုည” အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုကလေး။ ထို့နောက် သူမ၏ကဗျာများကို တွေ့လာရသည်။ ထို့နောက် စကားပြေရော ကဗျာပါ တွေ့လာရသည်။ စာပေငွေရတု၌ သူမကို ကဗျာဆရာမ၊ စကားပြေဆရာမအဖြစ် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရပေပြီ။

စစ်ပြီးခေတ်၌ ကဗျာခေတ်တစ်ခေတ် ထွန်းသစ်လာပေရာ၊ ယင်းပြောင်းလဲသော စာပေခေတ်၌ ကြည်အေးသည် ကြီးမားသော အင်အားစုတစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်ပေသည်။ လေးလုံးစပ်လင်္ကာ ပုံသဏ္ဍာန်၏ ဖွဲ့စည်းမှုနည်းနာကို ချဲ့သည်။ အာရုံခံစားမှု၊ စိတ်ကူးမှုနှင့် အချစ်ဝေဒနာ တို့ကို လွတ်လပ်စွာ ဖော်ပြလိုသဖြင့် ပုံသဏ္ဍာန်သစ် ရှာခြင်းဖြစ်သည်။ သူမသည် ခံစားမှုကိုဖော်ရာ၌ စူးရှထက်မြက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ ကဗျာစကားလုံးတို့မှာလည်း ထက်မြက်သည်၊ အားကောင်းသည်။

ကဗျာဆရာမသည် စကားပြေကို ရေးသောအခါ ကဗျာစိတ်ကူး၊ ကဗျာခံစားမှုတို့ဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ၏စကားပြေသည် ထူးခြား ဆန်းသစ်နေပေသည်။ သူမသည် ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုများစွာ ရေးလာသူဖြစ် သည်။ သူမသည် ဝတ္ထုရေးဖွဲ့ရာ၌ ကဗျာရသဖြင့် သီကုံးသူဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူမ၏ဝတ္ထုသည် အနုပညာရသဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေ ပေတော့သည်။ သူမ သုံးနှုန်းသော စကားလုံးများသည် ကြွရွှနေကြသည်။ ထိုင်းမှိုင်းလဲလျောင်း၍ မနေ။ လှုပ်ရှားရင်ခုန်၍ နေကြပေသည်။

ဝတ္ထုသည် လူတို့၏ဘဝကို ဖွဲ့နွဲ့သော ရသစာပေ ဖြစ်ပေသည်။ လူတို့၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ၊ ခံစားမှုများ၊ ဝေဒနာများကို စာဖတ်သူ တစ်ဖက်သားကလည်း အလားတူ စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားလာရလေအောင် ဖွဲ့နွဲ့သော အနုပညာသည် ဝတ္ထုအနုပညာ ဖြစ်ပေသည်။ ကြည်အေး၌ ယင်းအနုပညာ ရှိသည်။

ယခု 'မောင်၊ ကိုကိုနှင့် မြနန္ဒာ' ဝတ္ထုသည် မြနန္ဒာဟူသော အမျိုး သမီး၏ အချစ်ဘဝကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ ခြယ်ရေးထားသော ဝတ္ထုဖြစ်ပေသည်။

အချစ်ဘဝ။ လူတစ်ယောက်၏ လူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် အချစ်ဘဝသည်လည်း အရေးမကြီး မဟုတ်ပေ။ သူ၏ဘဝကို ပြောင်းလဲ စေသောအရာဖြစ်သည်။ စိတ်ပျော်ရွှင်မှု၊ ယင်း၏ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်ဆင်းရဲ မှုတို့ကို ပေးသောအရာဖြစ်သည်။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အဘိဓမ္မာဆရာကြီးများသည် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုရေးဆရာကြီးများသည် အချစ်အကြောင်း ဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ ဟုတ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု သည် အချစ်နှင့် တော်တော်ဆိုင်သည်။ အချစ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် စတင်သည်။ အနည်းဆုံး နပျိုလှပလန်းဆန်းသော ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့် ကို ချစ်ရန်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဖော်ပြရသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသွားလျှင် တစ်နည်းဆိုရလျှင် ရင်ခုန်သွားမှ ဪ... ချစ်မိပါကလားဟု သိရ သည်။ သို့သော် အချစ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် စပြီး ဆုံးတော့မသွားပေ။ တကယ်က မိမိချစ်သောသူသည် ပန်းပွင့်မဟုတ်ပေ။ မွှေးပြီး ထားပစ်ခဲ့၍ မရ။ ရုပ်နှင့်စိတ် ပေါင်းစပ်ထားသော လူသားဖြစ်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်သားဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးက အမျိုးသားကို၊ အမျိုးသားက အမျိုး သမီးကို။ လိင်ချင်းမတူ၊ ရုပ်ပုံလွှာချင်း မတူ၊ သူတို့အသီးသီး ပိုင်ဆိုင်သော အတ္တဆိုတာချင်းလည်း မတူ။ ယင်းသို့ ရုပ်ပုံလွှာချင်းမတူ၊ အတ္တချင်းမတူ သော အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး နှစ်ဦးသောလူသားတို့ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း သော (ချစ်ခင်ချင်မှ ချစ်ခင်မည်၊ ပေါင်းသင်းချင်မှလည်း ပေါင်းသင်းမည်၊ အတူနေထိုင်ချင်မှလည်း နေထိုင်မည်။ အုပ်စိုးသူ လုပ်ထားသော တရား ဥပဒေနှင့် ညီညီမညီညီ) ကိစ္စကို အချစ်ကိစ္စ အချစ်ရေးရာဟု နားလည် ကြပေသည်။

ယင်းအချစ်ရေးရာဘဝကို ကြည်အေးက ရေးထားသည်။

ကြည်အေးသည် အများကြိုက် စာရေးဆရာမကား မဟုတ်။ အများကြိုက်ဟူသော ဝေါဟာရသုံးသည်ကို သည်းခံပါရန်။ စာဖတ်သူ တော်တော်များများကြိုက်သော ဇာတ်လမ်းဝတ္ထုကို ရေးတတ်သူမဟုတ်။ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်ဝါ ဘာလုပ်ကြပြီး၊ ဘာဖြစ်သွားကြတာပဲဟူသော ဇာတ်လမ်း အချိတ်အဆက်ကို စဉ်းစားသူမဟုတ်။ ဘယ်သူက ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်၊ ဘာဖြစ်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲဟု အဖုံးအဝှက်၊ အဖြည်အဖွင့်တွေနှင့် ဖဲဆင်ကာ ရိုက်တတ်သူမဟုတ်။ သည်ဘက်က ကြည်အေးသည် မစွမ်း။

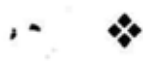
ကြည်အေးသည် အမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့၏ အချစ်ခံစားမှုနှင့် ယင်းခံစားမှုပိုင်ရှင် လူသားတို့၏ သဘာဝတ္ထုတို့ကို ဖော်ရာ၌ကား စွမ်းသည်။ လေးလေးနက်နက် ခံစားသော စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဝေဒနာတို့ကို စိတ်ဖြာမျှင်မျှင် ထင်လင်းကြည်မြလာအောင် ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးရာ၌ စွမ်းသည်။

အထူးသဖြင့် အချစ်ခံစားရာ၌ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး မတူကြ။ အမျိုးသမီးတို့က ပို၍ များ လေးနက်ကြသလား။ ခိုင်မာ စွဲလမ်းကြသလား။ အမျိုးသား စာရေးဆရာများစွာ ရေးခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသမီး ဝတ္ထုရေးဆရာက ရေးသောအခါ သူတို့၏ ခံစားမှုဘက်ကို မြင်ကြရပေမည်။ ကြည်အေးသည် အချစ်ခံစားမှုများကို ရိုးသားစွာ၊ ပွင့်လင်းစွာ ရေးဖွဲ့တတ်သည်။ အမျိုးသမီးဟူသော ဣတ္ထိယအသိစိတ်ဖြင့် မရေးဘဲ၊ ခံစားသမျှ ဖော်ပြမည်ဟူသော အနုပညာရှင်စိတ်ဖြင့် ခြယ်မှုန်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ စကားလုံးများသည် လှုပ်ရှားရင်ခုန်နေကြသည်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြနန္ဒာ ကျင်လည်သော လူ့အဖွဲ့အစည်းရှိ ဇာတ်ကောင်များမှာ ပီသသည်။ လူလတ်တန်းစားစရိုက် ပေါ်လွင်သည်။ ကြည်အေး၏ အားကောင်းသော စကားလုံးများဖြင့် ဖော်လိုက်သောအခါ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ပြုံးပြက်လာကြပေသည်။

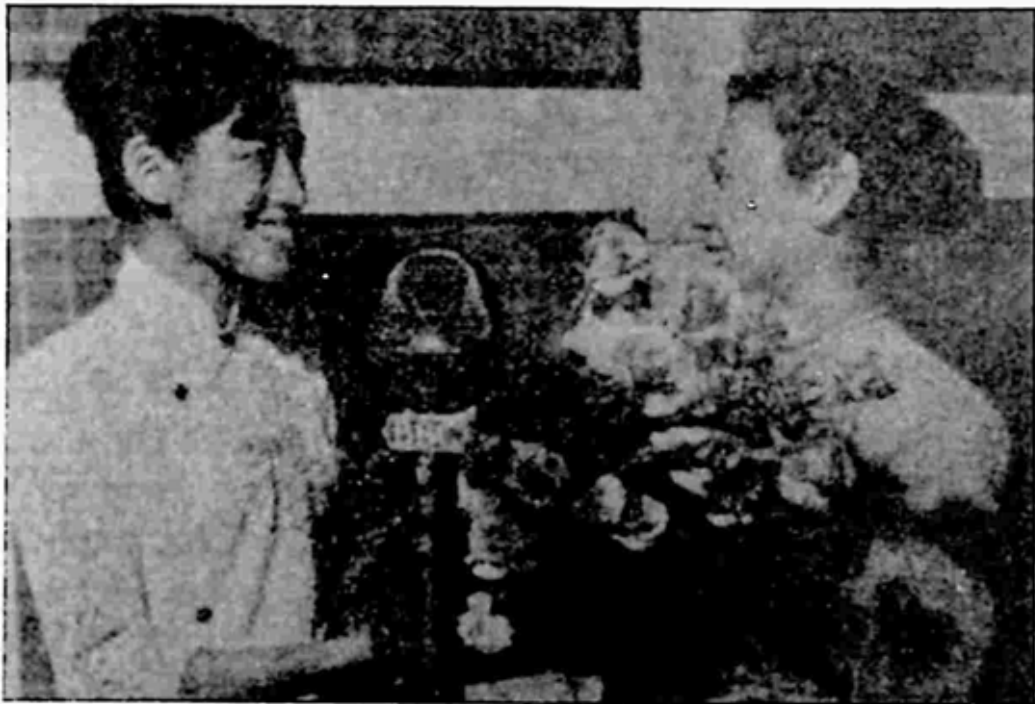
ကဗျာဆရာမ ကြည်အေး၏ စကားပြေရသကို ခံစားရန်ကား စာပေမွေ့သူတို့ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆက်ဖတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒဂုန်တာရာ
၁၄၊ ၅၊ ၇၃။

“မိန်းမဟူသည်
ချောမောလှပမှ
သို့မဟုတ်
ပညာဉာဏ်ကြီးမားမှ
သို့မဟုတ် ဇွဲမျှသာတည်း။”

ဘီဘီစီမြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်၌ အစီအစဉ်တင်ဆက်သူအဖြစ်
ဆရာမကြီးကြည်အေးတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်။
(၁၉၆၀)

မောင့်နှမ မြန်နွာ

“ဟော... လိုနေတဲ့အိမ် လာပြီ” ဟု ဒေါ်ယုယုခင်က ပြော၏။ ဦးသန်းတင့်က အကျင့်ပါနေဟန်ဖြင့် သူ့မယား ပြောသည်ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲက ဖဲ ၁၃ ချပ်ကို အသစ်ပြန်စီပြန်လေ၏။

ကိုတင်မောင်က “သူ လာပြီလား၊ သူလား” ဟု အနည်းငယ် တုန်ယင်သော အသံဖြင့်မေး၏။ ပြီးတော့ ဖဲချပ်များကို ပက်လက်စီ၍ စားပွဲပေါ်ချလိုက်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိစပြုလေ၏။

တစ်နေ့လုံး တစ်ခါမျှ မဒေါင်းသေးသော ကိုလှဦးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သော်လည်း ပြုံးရယ်ကာ “မျှော်လို့သာ ပန်းရင့်၊ လမ်းဘယ်မမြင်” ဟု အသံနေ အသံထားဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ခင်အေးရီက “ဂျိုကာကိုမျှော်တာလား၊ ခုမှ ရောက်လာသူကလေးကို မျှော်တာလား၊ ရွှေဘိုက ရောက်လာမယ့် ရှင်ယောက္ခမကြီးရဲ့ သမီးကို မျှော်တာလား... ဟင်” ဟုပြောပြီး သူ့ဝါသနာအတိုင်း တဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာ့ လင်သည် လင်းထင်ကမူ ပျင်းရိမှေးမှိန်သော မျက်လုံးများ ဝင်းလဲ့လာပြီး သက်ပြင်းမသိမသာချကာ “မောင့်နှမမြနဲ့အ၊ မောင့်နှမ

မြနန္ဒာ” ဟု အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းသာ လှုပ်၍ စိတ်တွင်းမှ တသ ရွတ်ဆို နေလေ၏။

မြနန္ဒာ၏ ဗောက်ဝက်ဝွန်ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်မှ ဖြတ်ပြီး သစ်ရိပ် သိုသိပ်သော ကံ့ကော်တန်း၌ ရပ်နားသံ ကြားရ၏။ ကလစ်ခနဲ တံခါးဖွင့် ဆင်းသံ၊ ဂျပ်ခနဲ ပြန်ပိတ်သံ ကြားရ၏။ ခုံမြင့်ဖိနပ်သံကို ခပ်အုပ် အုပ် ကြားရပြန်ပြီး မြနန္ဒာ၏ အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရပြန်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို သော့ဖွင့်ပေးသော ယုယုခင် တစ်သက်လုံး မွေးလာခဲ့သည့် တင်ကြည်က ပျာပျာသလဲ နှုတ်ဆက်သည်ကို ပြန်ပြီး လိုက်လျောညီထွေ ဖြေတာ ဖြစ်မှာပဲ၊ မြနန္ဒာက ဒါလေးတွေ ရှိတယ်။ တင်ကြည် ဆိုတာကလည်း ဟိုမိန်းမချော ဝတ်စားပုံကလေးတွေ၊ ပင်တိုင်စံလို ကြော့မော့တဲ့ဟန်ကလေးကို ငေးရင်းက ထမင်းဝတဲ့ ကောင်မစားပဲ။ မိန်းမချင်းတောင် ကြိုက်ချင်သလား မသိ။ ငါတစ်သက်လုံး ကျွေးလာတဲ့ သူ့ကို မြင်ရင်တောင် သူတစ်ခါမှ ဒီလောက် အူ မရွှင်ဖူးဘူး။ ဒေါ်ယုယုခင်သည် သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်း အိုစာသည်ထက် အိုစာလာသည်ကို သိ၏။ သူ့မျက်နှာ ကြည်လင်လာအောင် စိတ်ကို အသစ် ပြန်ပြင်သော ဖဲ၌ ပြောင်းလိုက်၏။ တကယ်တော့ ဆရာဝန်ကြီးကတော် မြနန္ဒာလာမှ သူတို့ဖဲဝိုင်း အိမ်ပြည့်မည်ဖြစ်၏။ သည်တနင်္ဂနွေမှာမှ လူစုရ ခက်လိုက်တာ။ လာနေကျ တရုတ်ကပြား ညီအစ်ကို မလာတာနှင့်ဘဲ ပွဲပျက် ရတော့မလို ဖြစ်သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုက သည်နေ့မှ သန်လျင်သွားကြ သည်တဲ့။ လူပျိုသိုး နှစ်ယောက် သီတာ စီးလို့ သန်လျင်သွားပြီး ရှင်မွေ့နှန်း ရှာသလား မသိ။ ဒေါ်ယုယုခင်သည် တကယ်ပင် မျက်နှာကြည်လင်လာပြီး အိုစာခြင်း အနည်းငယ်လျော့သွား၏။ တော်သေးရဲ့။ မန္တလေးက ပါလာတဲ့ ကိုလှဦးရဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုတင်မောင် တစ်အိမ် ဝင်ပေလို့။ သူက မကစား တာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီတဲ့၊ ပန်းချီဆရာတဲ့၊ မြနန္ဒာ နာမည်ကြီးလွန်းလို့၊ မြင်ဖူး ကြည့်ဖူးချင်လို့ ဖဲဝိုင်းကို လိုက်လာတာဆိုပဲ။ အဖြစ် သည်းလိုက်တာ။ ယောက်ျားများ ဒီလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြနန္ဒာမှာ သူတကာထက် ဘာများ သာတာ ရှိလို့လဲကွယ်။

ဒေါ်ယုယုခင်သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်က မြနန္ဒာကို စ၍ မြင်ဖူးခဲ့သည်ကို သတိရမိလေ၏။ အဲသည်တုန်းက ဒေါ်ယုယုခင်သည် ယခုလို ပေါင် ၁၇၀ ရှိသော ကိုယ်လုံးနှင့်မဟုတ်။ ဆိုးဆေးဖြင့် နီကြန့်

ကြမ်းကောက်လာသော ဆံပင်နှင့် မဟုတ်။ တကယ်ပါ။ ယုယုခင်တို့လည်း ဖြူဖြူတုတ်တုတ်နှင့် ယောက်ျားတို့အလယ်မှာ ထည်ခဲဖူးပါသေး၏။ ယုခင် တို့ရဲ့ နှင်းဆီဖူးသဏ္ဍာန် သေးငယ်သော နှုတ်ခမ်းကို သူတကာ စွဲမက်ဖူးပါ သေး၏။ သူ့ရဲ့ ကြီးမားဖွံ့ဖြိုးလှသော ရင်သားများကို တင်းကျပ်သော ဘော်လီဖြင့်ပင် ချိုးနှိမ်ခဲ့ရသေး၏။ မြန်နွာနှင့်သူ အသက်တူလောက် ရှိမည် ထင်၏။ သို့သော် မြန်နွာသည် ဘီအေ နောက်ဆုံးနှစ်၌ စာသင်နေစဉ်မှာ သူက တက္ကသိုလ်သို့ သစ်လွင်ကျောင်းသူအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရ၏။ အဲဒီတုန်းက ဆယ်တန်း အကြိမ်ကြိမ် ကျခြင်းသည် ခုခေတ်လောက် ခေတ်မစားလှပေမဲ့ ယုခင် သုံးခါကျခဲ့သည်။ ပြီးတော့လည်း ဘယ်စာမေးပွဲကိုမျှ တစ်ခါဖြင့် မအောင်တတ်။ စာဖတ်ရတာ ဝါသနာကို မပါဘူး။ သူ့၌ ကျောင်းသူစိတ် မရှိ။ အရပ်သူစိတ်သာ ရှိခဲ့သည် အမှန်ပင်။

ကျောင်းမှာကတည်းက မြန်နွာ ကျော်ကြားလှသည်။ တိုင်းမင်းကြီး သမီးဆိုတော့ ကျော်ကြားသင့်သည်ထက် ကျော်ကြားတာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဘယ် လောက်များ လှလို့လဲ။ အို... လှတာတော့ လှတာပဲ။ ရခိုင်မ ဆိုတော့ အသားညိုညို ကုလားဆင်ပေါ့။ သူ့နှုတ်ခမ်းကလည်း ယုခင်တို့ နှုတ်ခမ်း လို မသေးငယ်လှပါဘူး။ ခြုံကြည့်ရလျှင် ခုမနက်မှ နိုးထပွင့်သစ်လိုက်သည့် နှင်းဆီလို ကျက်သရေ ရှိတယ်ဆိုတာတော့ မငြင်းချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယုခင် တို့လို၊ နယ်ကကျောင်းသူများလို မြန်မာဆန်ဆန် ဣန္ဒြေနဲ့ နေတတ်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားရဲ့ အဖက်ခံပြီး တွဲကရတဲ့ ပွဲတွေမှာ နာမည်ကြီး တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

နာမည်ကြီးသော မြန်နွာကို ဟိုတုန်းက မနီးစပ်ခဲ့ရပေမဲ့ ယခု ဒေါ်ယုယုခင်သည် သစ်တောအရေးပိုင် ဦးသန်းတင့်ကတော်အနေဖြင့် တစ် ဖဲဝိုင်းတည်း တန်းတူ ထိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ပြန်တွေ့ကြသော် မြန်နွာသည် ယုယုခင်ကို ကျောင်းတုန်းက တစ်ခါ မျှ မမြင်ဖူးခဲ့ဆိုသည်ကို သိရသေးသည်။ “အို ယုက ကျောင်းရောက်တာ အများကြီး နောက်ကျတာပဲ၊ မြန်နွာတို့က အဲဒီတုန်းက စိနီယာ မမတွေပေါ့။ ယုတို့က ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်နဲ့ ကလေးစိတ် မပျောက်ဘဲ ကစားလို့ ကောင်း တုန်း” ဟု သူက ငယ်ဟန်ဆောင်လိုက်သေး၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် “ယုက ကောလိပ်ကို အသက်မပြည့်သေးဘဲ ရောက်

တာ” လို့များ ပြောလိုက်ချင်သေး၏။ သို့သော် သူ့ယောက်ျားကို သူနည်းနည်း ရှက်သည်။ ပြီးတော့ ကိုလှဦးဆိုတဲ့ လူနောက်က ထောက်လိုက်ရင် ခက်မယ်။ ဒေါက်တာခင်အေးရီနဲ့လည်း တစ်ခန်းတည်း တစ်လလောက် နေခဲ့ဖူးတော့ ခင်အေးရီက ဟောဟောခိုင်းခိုင်းနဲ့ ပွင့်လင်းစွာ ရယ်မောပြောဆိုတတ်သည်။

မြနန္ဒာက ခင်အေးရီလောက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် မတောင့်ပါဘူး လို့ သူ တစ်ခါက ခုလို ဖဲဝိုင်းမှာ ပြောဖူးသည်။ (နန္ဒာကို ခုလိုပဲ စောင့်နေကြ စဉ်ပေါ့။ မြနန္ဒာ ဘယ်လိုလှကြောင်းကို မျက်နှာရူး ကိုလှဦးတို့၊ တရုတ်ကပြား လူပျိုသိုး ညီအစ်ကိုတို့၊ စိတ်ကူးယဉ် စာရေးဆရာ လင်းထင်တို့၊ အိမ်က လူတောင် ပါလိုက်သေး။ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း ကျနေတာပဲ)။ သည်တော့ ခင်အေးရီဆိုတဲ့ ကာယကံရှင်ကပါ ရောပြီး အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ တကယ်ပဲ မြနန္ဒာက ဘယ်လောက်ချောလို့လဲ။

တစ်သက်လုံး လိုတရနေလို့ မိုးလင်းကမိုးချုပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနေရတာတစ်ခုပဲ ပူစရာရှိတဲ့ မိန်းကလေး။ ဒီလောက်တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ မြနန္ဒာက ခပ်ပိန်ပိန်ပဲ။ ပေါင် ၁၃၀ ပဲရှိတယ်လို့တော့ ပြောတယ်။ အရပ်က ၅ ပေ ၄ လက်မ ဆိုတော့ မြန်မာအနေနဲ့ ရှည်မျောမျောပေါ့။ ရေမှန်မှန် ကူးလို့ ပြေပြေပြစ်ပြစ်တော့ ရှိပါရဲ့။ တို့အကြိုက်ကတော့ ဖြူမှ၊ တုတ်တုတ် ခဲခဲကလေးမှ လှတယ် ထင်တာပဲ။ မြနန္ဒာရဲ့ ဆံပင်ကလည်း ကောက်လှ ပါတယ်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးကလည်း မှောင်လှပါတယ်။ နှာခေါင်းကလည်း ချွန်လှပါတယ်။

သို့ပေမဲ့ သူ့လက်ဝတ်လက်စားတွေက ပျံနေတာပဲ ဆရာ။ နီလာစုံ၊ ပတ္တမြားစုံ၊ ပုလဲစုံ၊ စိန်စုံ အပြင် ရွှေဒင်္ဂါးမတ်စေ့ပြားကလေးတွေကို ဆွဲကြိုး လက်ကောက်မှာ စည်းပြီး ပတ်တာက အဆန်းပဲ။ ငွေကိုလည်း ကနုကမာ နဲ့ ရောပြီး တစ်ဆင်စာ ပြင်ဝတ်တတ်တော့ အဆန်းပဲ။ ဘိုတော့ အတော် ဆန်တဲ့မိန်းမ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပေတာကိုး။ ကလေးကလည်း နှစ်ယောက်တည်း။

ဒေါ်ယုယုခင်သည် ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ တုံ့လိုက်ပြီး မျက်နှာထားကို ပြင်ပြန်၍ ရယ်ရွန်းကာ “ဟော... မဒမ် မြနန္ဒာဂျော်ပါလား၊ ယုတို့ စောင့်နေတာ ကြာပြီ” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

ကြည့်ပါဦး။ အခန်းထဲ ဝင်လာပုံက ရော်ရွက်တွေ ကြွလာသလိုပဲ။

မင်းသမီးဟန်ကလေးနဲ့ လေမှာ လွင့်လာသလိုပဲ။ အောက်က သည်လောက် မြင့်တဲ့ ခုံမြင့်ဖိနပ်စီးပြီး သည်လောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝင်လာတာ အံ့ဩဖို့ တော့ ကောင်းတယ်။ ခုခေတ်ကြီးမှာတောင် ရှားနဲလ်ရေမွှေးကို လှိုင်အောင် ဆွတ်တုန်းပဲ။ သူ့လင်က နိုင်ငံခြား ခဏ ခဏ သွားရတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ သူ့လင်က မြနန္ဒာကို အရပ်ကလေးလို ပြင်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ အလှထားတာပဲ။ ဘာမက်စရာတုန်း။

ဒေါ်ယုယုခင်သည် မျက်နှာထား တင်းမာကာ ရင်ပင် ကော့လာလေ နါ။ အိမ်မှာတော့ ကိုတင့်သာအရပ်ဖြစ်ရမည်။ ကိုတင့်ကို ငါးကျပ်တန်ကအစ ဒီကပေးမှ ကိုင်ရတာ။ ဘယ်ပွေ့နိုင်မလဲ။ ယုယုခင်တို့လို မြနန္ဒာလို ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ။ မြနန္ဒာ ယောက်ျားက နံပါတ် ၂-၃-၄ အပြင် မထင်မပေါ်တွေ က မနည်းဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ ဟိုတစ်လောက အဆိုတော် ဟိုဟာမတောင် အိမ်ပေါ် ခြောက်လလောက် ခေါ်တင်ထားသေး ဆိုပဲ။

“မြ လုံချည်လေးက လှလိုက်တာ” ဟု သူ ဆက်ပြောလိုက်၏။ သူ့၌ စိတ်ငယ်ခြင်း စိုးစဉ်း မရှိတော့ဘဲ မြနန္ဒာကို သနားခြင်းပင် ဖြစ်ပေါ်လာ လေ၏။ ကလေး မမွေးသော မိမိဘဝကို သူ ကျေနပ်အားရစရာ မရှိတာ လည်း မေ့ပျောက်သွားလေ၏။ မြနန္ဒာကို လှပသည်လို့ ပြောရမှာလည်း သူ ဝန်မလေးသလိုရှိ၏။ စောစောက နာမည်တောင် မခေါ်ချင်ဘဲ ဖဲ တစ်အိမ်လို့သာ ခေါ်လိုက်သည်ကို သူ့ဘာသာ သတိရ၏။

“လှတဲ့သူ ဝတ်လို့ လှတာပေါ့လေ၊ မြ ဝတ်ရင် ဘာမဆို လှရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ရီ” ဟု ဒေါက်တာ ခင်အေးရီဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သေး ၏။

ဒေါက်တာခင်အေးရီသည် သူ ပြောသည်ကို ကြားဟန်မရှိဘဲ မြနန္ဒာ လွင့်ပါး ဝင်ရောက်လာသည်ကို ငေးမောလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပန်းချီဆရာ ကိုတင်မောင်က ပက်လက်လှန် ချထားသော ဖဲချပ်များပေါ် လက်ထောက်ကာ စီးကရက်ကို အားရပါးရ ရှိုက်ရင်း မီးခိုးများကြားမှ မြနန္ဒာကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ “လှရက်ပါပေဗျာ” လို့ သူဆိုချင် သလား။ သည့်အပြင် တစ်ခုခု သူ ဆိုချင်သေးသည်။ ဘာလဲ၊ သူ ဘာဆိုချင် သေးသလဲ။ မြနန္ဒာဟာ ဆရာဝန်ကြီးကတော် မဒမ်ဂျော်ပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ၁၆ နှစ်သား ကောလိပ်ရောက်စ ကျောင်းသားရဲ့ အရွယ်တင်သော အမေပဲ။

သည့်ပြင် ဘာဆိုစရာများ ကျန်သေးသလဲ။ ကိုလှဦးကတော့ မိန်းမ မြင်လျှင် တူနွဲ့ အိပ်ရာဝင်ချင်တတ်သော သူ့စိတ်ရှိမြဲအတိုင်း တပ်မက်ဟန်နှင့်သာ ကြည့်တတ်သည်။ မြနန္ဒာမှာ ကိုလှဦးလို လူမျိုး တပ်မက်စရာ ဘာရှိသလဲ။ ဘာမှ မရှိလှပါဘူး ထင်သည်။ မြနန္ဒာ၏ ရင်သားများသည် ယခု ပေါင် ၁၇၀ ကျော်လာသော ယုယုခင်၏ နို့မတိုက်ဖူးသော ရင်သားများအရွယ် တစ်ဝက်သာ ရှိမည်။ လင်းထင်ကတော့ အများသိကြသည့်အတိုင်း မြနန္ဒာကို တစ်သက်လုံး စွဲလမ်းလာသူပီပီ မြနန္ဒာကို မြင်လျှင် လွမ်းအိပ်မက် မက်သည် ပေါ့။ ကြည့်ပါလား။ စောစောက ပျင်းရိပျင်းတွဲဟန်သည် ပျောက်ခဲ့ပြီ။ သူ့မျက်လုံးများ ဝင်းပလှပသည်။ မြနန္ဒာကို သူ တကယ် စွဲတုန်းပဲ။ ဟိုကလည်း စွဲစရာ လုပ်တတ်တုန်းပဲ။ ပြုံးလဲ့လဲ့ကလေးနဲ့ပေါ့။ အေးတိ အေးစက်နဲ့ ခုထိ ကိုယ့်ကိုတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောသေးဘူး။ ကိုတင့်ကော... ကိုတင့်ကော၊ သူ့ယောက်ျားသည် ကုလားထိုင်မှ တစ်ချက်ထကာ မြနန္ဒာကို ရွန်းရွန်းစားစား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆက်မကြည့်ရဲသည့်ပမာ မျက်လွှာ ချကာ ဖဲ ၁၃ ချပ်ကို အသစ်ထပ်၍ စီပြန်လေသည်။

“ကဲ... ကိုတင့် ရှင်ထတော့။ မြနန္ဒာ မရောက်သေးလို့ သူ တစ်အိမ် ဝင်ခိုင်းထားတာ၊ ဖယ်ပေးလိုက်တော့လေ။ လာ ဒီနားလာ။ ကိုယ့်မယားဖဲ ဂျိုကာ နှစ်ကောင်မှ ပါရဲ့လားကြည့်” ဟု ဒေါ်ယုယုခင်သည် ရွန်းပြက်ပြက် ကလေး ပြောပြန်လေ၏။

သို့သော် ဘယ်သူမျှ ဖဲဝိုင်းကိစ္စ ရုတ်တရက် မလှုပ်ရှားကြသေးဘဲ ရှိလေ၏။

ဒေါက်တာခင်အေးရီသာ ခဏနေမှ ဒေါ်ယုယုခင်ဘက် လှည့်လာပြီး “ဘာဆေး စားလို့များ သည်လောက် နုနုနယ်နယ်ကလေး ဖြစ်နေရတယ် ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး။ သူ ဘယ်တော့မှ မအိုတော့ဘူးလား” ဟု မတိုး မကျယ် ပြောလေ၏။

“အဖြူနဲ့ ခရုခွံ ပန်းရောင်နုကလေး တွဲဝတ်ထားပုံကိုလည်း ကြည့်ပါ ဦး။ ပုလဲ ဆွဲကြိုးကလေးနဲ့ ဟပ်လို့၊ ရီလည်း အဲဒီလို ဝတ်ကြည့်ဦးမယ်။ ဘယ်လို ထွက်လာမလဲ မသိဘူး။ ဟား... ဟား... ဟား” ဟု ခပ်ကျယ် ကျယ် ရယ်မောပြန်လေ၏။

ဒေါ်ယုယုခင်သည် သူ့ဖဲကို စားပွဲပေါ် ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ကဲ... မြနန္ဒာဝင်လာတာနဲ့ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ မေ့ကုန်ကြပြီ။ ဟို... ပန်းချီ ဆရာကလည်း ဖဲတစ်ထွေလုံး ပက်လက်လှန်ပြီး ချထားတော့ ဘယ်လိုလုပ် ဒီဝိုင်း ကစားလို့ရတော့မလဲ။ ကောင်းတယ် ကိုတင့် ထွက်... ထွက်။ နှစ်အိမ် ကစားရတာ အားကြီးနာတယ်။ ရှင် ဒီလာခဲ့။ ဟောဟိုက ထိုင်ခုံ ဒီဆွဲလာခဲ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ဘေးတိုက်ကြည့်ပြီး မိုက်ခေါက်ထူသလေး၊ မေးနှစ်ထပ် ပြုသလေးနဲ့ မကဲ့ရဲ့နဲ့ဦးနော်” ဟုပြောပြီး “ကဲ... ကိုကိုငမ်းတို့ရဲ့ မြနန္ဒာကို ထိုင်ခွင့်ပေးကြဦးမှပေါ့ရှင်၊ ဟောဒီ ဒေါက်တာကရော ကိုယ့်ယောကျ်ား ကိုယ်နိုင်အောင် မထိန်းတော့ဘူးလား” ဟု ကျယ်ကျယ်ကြီး ပြောချလိုက် လေ၏။

ကြည့်လေ။ ဝုန်းခနဲ ငနဲသား လေးယောက် ထလိုက်ကြတာ သခင်မ ဘုရင်မ ဝင်လာတာ ကျနေတာပဲ။ ကိုယ့်လူတောင် ရောယောင်လို့ ပါသေး တယ်။ ယောကျ်ားများ အပေါ်ယံ တပ်မက်တာပဲ။ (မြနန္ဒာဟာ ငါ့လို ယောကျ်ားကို ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း ချက်ကျွေးမယ် ထင်သလား။ သူ့ ပန်းရောင် လက်သည်းချွန်ကလေးတွေ အရောင်မှိန်မှာ ကြောက်လွန်း လို့။ ပြီးတော့ သားကို ကောလိပ်ကျောင်းမှာ ဘော်ဒါထား၊ သမီးငယ်ကလေး နာနီလက် အပ်ပြီး အပျို လုပ်နေတာပဲ။ ကားတစ်စီးနဲ့ လည်နေတာပဲ။ အပျို လုပ်နေတဲ့ ယမင်းရုပ်ကလေးကို အဖိုးတန် နေလိုက်ကြတာ။ ပန်းချီ ဆရာက ကုလားထိုင် အတင်းထိုးပေးတယ်။ စာရေးဆရာက စီးကရက် တည်တယ်။ မြနန္ဒာ စီးကရက်ကို မီးခိုး ထောင်းထောင်းထပါရော။ မြနန္ဒာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ခေါ်ရင် အကုန် ထလိုက်မယ့် လူချည်းပဲနော်။ တစ်ချက် မှ နောက်လှည့်ကြည့်မယ့်သူ မပါဘူး။ ငတင့်ရောပေါ့။ သူက သာဆိုးသေး။ သည်မိန်းမ အုပ်နိုင်ချုပ်နိုင်လွန်းလို့ မတော်လှန်ရဲလို့ နေရတာ။)

ဒါပေမဲ့ အလှပြင်ပြီး ကားတစ်စီးနဲ့ လည်နေတတ်တဲ့ မြနန္ဒာဟာ လှတာကလွဲလို့ ဘာများ အဖိုးတန်လွန်းလို့ပါလိမ့်။ သူ့ကို ပါတီတကာမှာ မြင်ရပါရဲ့။ သူ့ယောကျ်ားနဲ့ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီပဲ။ လာတုန်း အတူလာပြီး ပြန်တော့မှ အတူ ပြန်ကြတာပဲ။ မြနန္ဒာ နားမှာ နိုင်ငံခြားသားတွေကလည်း အုံလို့။ ဟိုတစ်လောက သူ့မောင်ဝမ်းကွဲဆိုတဲ့ ရခိုင်အင်္ဂလိပ် ကပြားလေးနဲ့ တတွဲတွဲပဲ။ တို့တော့ ကြည့်ရတာ မသင်္ကာလှဘူး။ ကောင်လေးကို နိုင်လိုက် တာ ဆိုတာလည်း ခိုင်းသည့်ကျွန် ထွန်သည့်နွားပဲ။ ခု ဒီကောင်လေး ဘယ်

ရောက်နေပြီလဲ။

ဒေါ်ယုယုခင်သည် သူ့မျက်နှာ အိုစာဦးမှာ ကြောက်ပြန်သည်နှင့် ထိုအတွေးမျှင်ကို မနည်း ဖြတ်ရလေ၏။ သူ့ရှေ့မှာ မိုးကျနတ်မယ်လို ထင်ပေါ်ကျော်စောနေသော မြနန္ဒာအား မနှစ်လိုစိတ်ကိုတော့ ချိုးနှိမ်လို့မရ။ ယောက်ျားတွေကိုလည်း စိတ်ဆိုးသည်နှင့် ဘေးက လင်သည် ဦးသန်းတင့်၏ ကျောကုန်းကို အုန်းခနဲ ထုကာ “ကဲ... အားလုံး အသင့်ဖြစ်ကြပါပြီလား ရှင်။ ကျွန်မတို့ ဖဲဝိုင်း စဖို့ အချိန်တော်လောက်ပါပြီနော်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

တဟားဟား ရယ်တတ်သော၊ ဘယ်လိုမိန်းမစားမှန်းလည်း မသိသော၊ သားဖွားဆေးရုံမှာ အချိန်ကုန်ပြီး လင်သည် စာရေးဆရာကို လွှတ်ထားတတ်သော၊ မြနန္ဒာကို စွဲလမ်းစိတ် မပြေသူကို ယူသော ဒေါက်တာခင်အေးရီက မိမိကို လှည့်ကြည့်ကာ ပခုံးကို အသားကိုင်ပြီး “သူ့ကုသိုလ်နဲ့ သူ ဖြစ်တာပဲ ယုရယ်” ဟု ပြောကာ တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြန်ရာ ဒေါ်ယုယုခင်ပင် တဟင်းဟင်းနှင့် အတင်းဖျင်းညှစ်လို့ ရယ်ရချေသေးသည်။

မြနန္ဒာသည် တကယ် ကုသိုလ်ကောင်းသော မိန်းကလေးပါပဲဟု ဒေါက်တာခင်အေးရီ တွေးမိလေ၏။ မိန်းမဟူသည် ချောမောလှပမှ သို့မဟုတ် ပညာဉာဏ် ကြီးမားမှ သို့မဟုတ် ဖွဲ့မျှသာတည်း။ အကြမ်းဖျင်း ပြောရလျှင် မြနန္ဒာသည် မိန်းမလှဖြစ်၍ မိမိ ဒေါက်တာ ခင်အေးရီက မိန်းမပညာရှိဖြစ်ကာ ယုယုခင်သည် ဖွဲ့မျှသည်တည်း။ ဒေါက်တာခင်အေးရီသည် ထိုစိတ်ကူးကို ပြက်လုံးကောင်းလို အောက်မေ့ကာ တဟားဟား ရယ်မိပြန်သည်။ ဘာကိုမဆို သူ ရယ်စရာရှာ၍ မြင်တတ်သည်မှာလည်း ကုသိုလ်တစ်မျိုးပင်။

မြနန္ဒာကို မနှစ်လိုစရာ သူ့၌မရှိ။ မြနန္ဒာ၏ အလှသည် ရှားပါး၍ အပြစ်ရှာရ မလွယ်သော ပြည့်စုံကျနခြင်း ရှိလေသည်။ ကြည်နူးစေသော၊ စိတ်ချမ်းသာစေသော၊ နှစ်လိုဖွယ်သော အလှပင်။ မြနန္ဒာ၏ အတွင်းသန္တာန် တစ်ခုခုကလည်း ရုပ်ရည်အလှနောက်၌ လျှို့ဝှက်ခိုအောင်းကာ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းစေသည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ခြင်းသည် ဝမ်းနည်းခြင်းလား၊ တရားရှိခြင်းလား၊ ဖြူးဖြောင့်ခြင်းလား၊ တစ်ခုခုပဲ။ ခင်အေးရီ မသိ။ သိနိုင်အောင် ခင်မင်ရင်းနှီး ပေါင်းသင်းခွင့် မရခဲ့။ ထိုလျှို့ဝှက်ခြင်းကြောင့်ပင် အရေပြား

တစ်ထောက်သာလှသော အလှမျှ မဟုတ်ဘဲ အသက်အရွယ်ရလာလေလေ ရင့်ကျက်ပြီး ကျက်သရေ ရှိလေလေ။ အရောင်အဝါ တောက်ပလေလေ ဖြစ်တာအမှန်ပင်။ မြန်နွာသည် ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးဖြူတောင် တစ်မျိုးတော့ လှနေဦးမည်ထင်သည်။ ခုလည်း အသက်လေးဆယ်ပြည့်လှပြည့်ခင် ရှိမည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသူအား အသက်အရွယ်ကို သတိမရစေသော ဂရုမထားစေ သော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်။

ကုသိုလ်ကောင်းသည်လို့ ဆိုချင်တာ တစ်ခုကလည်း မြန်နွာသည် မျိုးနှင့်ရိုးနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝလှခြင်းပင်။ ပိုက်ဆံ၏ ဖန်တီးချက်ဖြင့် ဘီအေ အောင်ခဲ့သူ။ အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန်၊ ဥရောပနှင့် ဂျပန်ကို လှည့်လည်ခဲ့သူ။ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမန် သုံးဘာသာကို ကျွမ်းကျင်သူ။ ညစာစားပွဲများ ကို အထက်တန်းကျကျ တည်ခင်းတတ်သူ မြန်နွာ ဖြစ်ရပြန်၏။ သူ့ ယောက်ျား ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ခြင်းကတည်းက မြန်နွာ၏ သရဖူမှ တဖျပ်ဖျပ် လက်သော နီလာကျောက်မျက် ဖြစ်ပါပေသည်။ မြန်နွာကို ဘဝက အခွင့် ကောင်း များစွာပေးလိုက်သည်။

သို့ပေမဲ့ ခင်အေးရီသည် မနှစ်လိုမဖြစ်။ မြန်နွာနှင့် နေရာချင်း လဲလိုစိတ်မရှိ။ ခင်အေးရီသည်လည်း အားထားစရာ ပညာပါရမီ ပါခဲ့သည်။ ၂၃ နှစ်မှာ ဘယ်သူ ဆရာဝန်အောင်ခဲ့ပါသလဲ။ ၂၇ နှစ်မှာ သားဖွားမီးယပ် သမားတော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါသလဲ။ ဆေးရုံအလုပ်တစ်ဖက်ဖြင့်ပင် ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်စာကို သင်ဖြစ်ကာ မြန်နွာလိုပင် ကျွမ်းကျင်ရုံမက ဆေးကျမ်းစာများ ပင် ဖတ်လျက်ရှိသေး၏။ မြန်နွာက သေးသွယ်ရှည်လျား၍ ချွန်ထက်သော လက်သည်း ပန်းရောင်ကလေးများက တပြောင်ပြောင် တလက်လက်နှင့် ပီယာနို တီးသောအခါ ဒေါက်တာခင်အေးရီသည် လက်သည်းငုံးတိတိ။ လက်စွပ်ပင်၊ နာရီပင် မရှိ။ ဝက်မှင်ဘီးနှင့် ဆပ်ပြာနှင့် ရေနွေးနှင့် အထပ်ထပ် ငါးမိနစ်တိတိ တိုက်ဆေးသဖြင့် နီရဲနေသော လက်များ၊ လက်အိတ် စွပ်ထားသောလက်များဖြင့် ဆေးရုံမှာ ပေါင်းပြုတ်ထားသဖြင့် ပိုးမွှားကင်း သော ကိရိယာများကို ကိုင်ကာ မမွှေးနိုင်သော ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဗိုက်ကိုခွဲ၍ ကလေး အရှင်ကို ထုတ်ခဲ့သည်။ ကင်ဆာဖြစ်စ သားအိမ်ကို ထုတ်ခဲ့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် မျက်လုံးနှစ်စုံသာ ပေါ်သော်လည်း ထိုမျက်လုံးတို့သည် စိတ်အားထက်သန်ခြင်းဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက်လျက်

ရှိသည်။ ခင်အေးရီသည် ပီယာနို မတီးချင်လို့ မတီးခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။ သူ့လက်များသည် ပဉ္စလက်တန်ခိုး ရှိသလို အမျိုးမျိုး တတ်နိုင် တာ အမှန်ပင်။

မြနန္ဒာကို မနှစ်လိုစရာ မရှိ။

တကယ်တော့ မြနန္ဒာကို တကယ်ပင် နှစ်လိုမိသေးသည်။ မြနန္ဒာ မိန်းမလှ၏ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော၊ မိန်းမ 'ဖွဲ' တို့ မနာလိုခြင်း ရိုက်ခတ် လို့ မရသော အထက်တန်းကျဟန်ကို ခင်အေးရီ သဘောကျလေသည်။ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မြနန္ဒာ၏ ပြင်ပရုပ် ချောမောလှပခြင်းကို ခင်အေးရီ စူးစမ်းလို့ မရသေးသော (အားလပ်သည့် တစ်နေ့မှာတော့ ရအောင် စူးစမ်း ဦးမည်။) ထူးခြားသော အတွင်းသန္တာန်က ထည်ဝါစေသည်။ မာနကြီးတယ် လို့တော့ မဆိုလိုက်ပါနှင့်။ ခင်အေးရီသည် ခင်အေးရီသာ မဖြစ်လျှင် မြနန္ဒာ သာ ဖြစ်ချင်ပါသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ခင်အေးရီသည် အနည်းငယ် တုတ်ခိုင်လွန်း သည်။ ဆေးရုံ၌ ပင်ပန်း အိပ်ပျက်လှသဖြင့် အစားပြန်အိပ်ခြင်း၊ ပို၍ စားသောက်ခြင်းတို့ကြောင့်ပဲလား။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရေကူး လမ်း လျှောက် မှန်ခဲ့လို့လားမသိ။ ဒါမှမဟုတ် ပျော်ပျော်နေတတ်သော ဘိုးအေနှင့် ပင် တူလေသလားမသိ။ တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလွယ်သော ဒေါက်တာ ခင်အေးရီသည် အင်မတန်မှ ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းလှသည်။ ခုမနက်တိုင်း အင်းလျားတစ်ပတ် ပတ်ဆဲပင်။ သူ့ယောက်ျား လင်းထင်နှင့် တွဲသွားလျှင် သူက အစ်မကြီးနှင့် တူနေတတ်သည်။ မကြာခဏလည်း အမေးခံရသည်။ မိတ်ဆွေများက နောက်ပြောင်တတ်သည်။ သူသည် လင်းထင်ထက်လည်း ငါးလခန့် အသက်ကြီးတာ အမှန်ပင်။

လင်းထင်နှင့် ဘယ်သူမှ သဘောမတူဘဲ ဇွတ်အဓမ္မ လက်ထပ်ခဲ့ သည်။ လင်းက ဘီအေသာအောင်သော စာရေးဆရာ။ မိဘအမွေကိုရသဖြင့် အေးအေး ထိုင်စားနေသောသူ၊ အလုပ်မရှိ။ ဒါထက် အလုပ်မလုပ်သော ယောက်ျား။

လင်းနဲ့ လက်ထပ်ကြတဲ့နေ့ကများ သိပ်ရယ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဟား... ဟား။ ကိုယ်က ဆေးရုံက ညတာဝန်ကအပြန် အိပ်ပျက်နေသဖြင့် မျက်တွင်း ဟောက်ပက်နှင့် ရေကမန်းကတန်း ချိုး၊ အဝတ်အစား ခပ်ပြောင်ပြောင်

လက်လက်ဝတ်ပြီး ကိုယ့်အော်စတင်ကလေး မောင်းပြီး လင်းကို ရှာရတယ်။ လင်းက သူ ငှားနေမြဲ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ စီးကရက်ပြာတွေ ပွလို့။ လင်းကို ရေချိုးခိုင်းတာ မချိုးဘူး။ အင်္ကျီလဲခိုင်းတော့လည်း ပေကတ်ကတ်။ ဘန်ကောက်ပုဆိုးတော့ ရှောရှောရှူရှူ ကောက်ဝတ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ရုံးကိုပြေးကြတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း ကိုတင်မောင်ကြည်ရယ်၊ ကိုညွန့်ရွှေရယ် က ရုံးမှာစောင့်ကြလို့။ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်း ဒေါက်တာမျိုးခင်ရယ်၊ ဒေါက်တာကြည်နွဲ့ဦးရယ်ကလည်း ရုံးမှာစောင့်ကြလို့။ ကိုယ်က နည်းနည်း ရှက်လို့ အသက် ငါးလလျှော့ပြောလိုက်မှ လက်ထပ်စာချုပ်ထဲမှာ လင်းနဲ့ သက်တူရွယ်တူဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီည လင်းရဲ့စားပွဲကို ကိုယ်ရှင်းတော့ “မောင့်နှမ မြနန္ဒာ” ဆိုပြီး သူ ကဗျာတွေ စပ်ထားတာ အမယ်လေး တစ်ထပ် ကြီးပဲ။ ပထမတော့ (ရှက်ပါရဲ့) မနာလိုမခံချိနဲ့ မျက်ရည်တွေ ဘာတွေကျ။ သူ့ကို ထုနှက်ပြီး ကဗျာတွေ ဆုတ်ပစ်တာပေါ့။ အထပ်လိုက်ကြီး ဆွဲဆုတ် တော့ မစုတ်ဘူး ဆရာရေ။ ဒါနဲ့ စာလုံးလေးတစ်လုံး လှတာတွေလို့ ကောက် ဖတ်တော့ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ကဗျာတွေ။ နှမြောစရာကြီးဆိုပြီး ကိုယ်ကပဲ သိမ်းရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရယ်ချင်ပြီး ကြုံဖူးရဲ့လား ကွယ်တို့ဆိုပြီး တဟားဟား ရယ်ရတာပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။

နောက်ငါးနှစ်လောက်ကြာမှ ကြည်နွဲ့ဦးနှင့် ကိုမျိုးခင်တို့ စထရင်းမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လက်ထပ်ကြလေသည်။

အဲဒီမှာမှ မြနန္ဒာကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးသည်။

မြနန္ဒာ နာမည်ကြီးလှပေမဲ့ ခင်အေးရီသည် ကောလိပ်၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတာတွေကို ဂရုမစိုက်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်၌က ရွှေတံဆိပ်ဆုရပြီး ပညာဘက်မှာ ကျော်ကြားသလို စာမပြတ် ကျက်မှတ်ရ သည်မို့တစ်ကြောင်း၊ သူလို စာသာ ကျက်တတ်သော ကျောင်းသူနှင့် မြနန္ဒာ တို့ မင်းမူစိုးမိုးသော ပါတီပွဲသဘင်များ မအပ်စပ်သည်က တစ်ကြောင်း ကြောင့် မြနန္ဒာကို ကျောင်းမှာ မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။ ပြီးတော့ ယူနီဗာစီတီမှာ နှစ် နှစ်သာနေရပြီး လမ်းမတော် ဆေးကျောင်းသို့ပြောင်းခဲ့ကာ ဂျူဗလီဟော နားက ဆင်ပဆင်ဟိုတယ်မှာ နေလာရသည်သာ။ မြနန္ဒာကို မတွေ့နိုင် ပြန်ချေ။ ပြီးတော့ မြနန္ဒာက နေ့ကျောင်းသူ ဖြစ်သည်။

ကြည်နွဲ့ဦးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို မိအောင် ဆေးရုံမှ ပြေးရပြန်တော့

ခင်အေးရီ လက်များသည် သားဖွားဆေးရုံနဲ့ တော်တော်နံနေသေးသည်။ စင်အောင် မဆေးခဲ့ရ။ မေ့ပြီး ရေမွှေးမဆွတ်ခဲ့မိပြန်သဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က မမချောတို့ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ကြတာ မှတ်မိသေးသည်။

ယခုလည်း အိမ်သို့ပြန်လာလျှင် သားအငယ်ဆုံးကလေးသည် “မေမေအနံ့ ရတယ်ဟေ့၊ မေမေ ပြန်လာပြီမဟုတ်လား” ဟုအော်ကာ မေမေ ဖေဖေ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာမြဲပင်။ သားငယ်ကလေးသည် အင်မတန် နှာခေါင်းပါးသည်။ စံပယ်ပန်းကို ကြိုက်တတ်သည်။ သူ့အဖေလို ကဗျာ ဆရာဖြစ်မည် ထင်သည်။ သီချင်း ကြိုက်လိုက်တာလည်း သူမတူ။ စကား မပြောတတ်ခင်က သီချင်းသွားကို မေမေ ထည့်၍ အစအဆုံး မှန်အောင် ဆိုလေသည်။

ကြည်နွဲ့ဦးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို မြနန္ဒာသည် ယခုဖဲဝိုင်းသို့ လာ သလိုပင် အဖြူနှင့် ခရုခွံပန်းနုရောင်ကလေး ဝတ်ကာ ပုလဲနှင့်ငွေ တွဲဝတ်လာ သည်။ အဲဒီခေတ်တုန်းက ထဘီအဖြူချိတ်ဆိုတာ မင်္ဂလာသတို့သမီးတောင် ဝတ်ရမှန်း မသိသေးတဲ့ ခေတ်ပေါ့။ မြနန္ဒာက ပိုးပျော့အဖြူမှာ ငွေပွင့်များ ခြယ်သည့် ထဘီနှင့် လဲ့လဲ့လေးသာ အရောင်တင်သည်။ ပန်းနုအင်္ကျီ လက်ရှည်နှင့် ပဝါမခြံပေ။ သူ့အမူအရာအတိုင်း လေမှာလွင့်ပါး ကြွေလျော လာသည့် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ကလေးလို ဝင်လာလိုက်တာ လူတကာ ငေးလို နေရသည်။ အဲသည်တုန်းက သူ့ယောက်ျား ဆရာ ပါမလာချေ။

ဆရာလား၊ ဆရာကတော့ အများသိကြသည့်အတိုင်း သည်လောက် အဖိုးတန်အလှကလေးကို ရအောင်ယူ၊ ဧည့်ခန်းမှာထားပြီး ခပ်ထထကျောင်း သူကလေးတွေ၊ နှာစံမလေးတွေ ကားပေါ်တင်ကာ တစ်စီနေမြဲ။

ကျောင်းတုန်းက ဆရာဝါသနာကို ကြောက်၍ ဆရာ စာသင်ချိန်မှာ ခင်အေးရီတို့တစ်တွေ တော်တော် သတိနှင့် နေခဲ့ကြသည်ကို သတိရပြန်၏။

သည်တစ်ချက်နှင့်ပင် မြနန္ဒာကို သူမ နှစ်လိုဖွယ်လုံးလုံးမရှိလို့ ဆိုနိုင် ပြန်ပါသည်။ (လောက၌ ဘယ်လိုပင် ဘာမဆို ပြည့်စုံသည်ဖြစ်စေ လင်၏ အချစ်ကို မခံရသော မိန်းမကို ဘယ်သူ မနာလိုရှိနိုင်မည်လဲ။)

လင်းက မြနန္ဒာကို ခုထိ မောင့်နှမ မြနန္ဒာလို့ လွမ်းချင်လည်း လွမ်း ပါစေပေါ့။ ကဗျာဉာဏ် ဝင်ချင်လို့သာပါပဲ။ လင်းက တစ်ခါတစ်ခါ ကလေး လိုပဲ ယောက်ျားများစွာဟာ ကလေးဆိုးကြီးတွေနဲ့ တူတာ အမှန်ပဲ။ ဆေးရုံမှာ

ကြည့်ပါလား။ သတ္တိချင်းယှဉ်ရင် မိန်းမတွေကို တစ်ဝက်မမီဘူး။ ဆေးထိုး
တာကလေးလောက်တောင် အပ်နဲ့မရွယ်ခင်က ယောက်ျားတွေ နာကြ၊
အော်ကြ။ ဆေးရုံကြီးမှာ လုပ်တုန်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်များ
အကြောက်လွန်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေလို့ ထုံဆေးပေးပြီးမှ
ခွဲမဖြစ်လို့ မေ့ဆေးပေးပြီးမှ လိပ်ခေါင်းခွဲရတာ ကြုံဖူးသေးတယ်။ မိန်းမထဲမှာ
တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ လင်ယူဝံ့တာ၊ ကလေးတွေ မွေးဝံ့တာ နည်းနည်း
သတ္တိမှ မဟုတ်တာ။

လင်းက မြန်နွာကို တကယ် ချစ်ဖူးရင်လည်း ချစ်ဖူးမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
အဝေးက ငေးမျှော်ချစ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်စွဲလမ်းနိုင်မှာလဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။
သူတို့ သိကျွမ်းကြဖူးသေးတယ်တဲ့။ မမမြန်နွာရဲ့ မောင်လေး လင်းထင်ပေါ့။
သူ့ထက် လေးနှစ်လောက် ငယ်တယ်တဲ့။ အိုင်အေ အောက်တန်းကျောင်း
သားသစ်ကလေးကို ခိုင်းလို့ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့။ လင်းက ပြော
တယ်။ တစ်ခါတိတိပဲ ဘိုင်စကုတ် နှစ်ယောက်အတူတူ ကြည့်ဖူးပါတယ်တဲ့။
ဒါလည်း အမှတ်မထင် ပြောမိတဲ့ မြန်နွာရဲ့စကားကို သူက အတင်း ကတိ
တည်ခိုင်းလို့ ကြည့်ကြရတာလေ။ ပြီးတော့ လင်း အိုင်အေ အထက်တန်း
လည်းတက်တော့ ကြီးပွားသွားလိုက်တာ မြန်နွာလည်း လင်ယူပါလေရော။
ဟား... ဟား။

အချစ်ဆိုတာ လင်မယားမှာသာ ရှိတာပါ။

မနေ့ကပဲ တစ်အိမ်လုံး အင်းလျား ရေကူးသွားကြတယ်။ ကလေး
ငါးယောက်ကို ကားနဲ့အပြည့် တင်လို့ပေါ့။ သူတို့အားလုံး ရှေ့ကသွားကြ
တော့ ကလေးတို့အဖေ လင်းနဲ့ ကလေးတစ်တွေကို နောက်ကနေ ကြည့်ရင်း
လင်းဟာ ဘယ်တော့မှ ငါ့လက်ကိုမလွှတ်နိုင်ဘူးလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ကိုယ်
တစ်ယောက်တည်း နောက်က ဖြည်းဖြည်းလိုက်လာတယ်။ သူတို့နဲ့ အတော်
ဝေးဝေးမှာကျန်ခဲ့တော့ ငယ်ငယ်ကလို လွတ်လပ်တဲ့စိတ် ပြန်ပေါ်လာတယ်။
လင်နဲ့သားနဲ့ ဘဝက အလှမ်းကွာသွားပြန်သလိုပဲ။ ဟုတ်တယ်။ လူတွေဟာ
တစ်ယောက်ချင်းပဲ မွေးဖွားလာတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမြဲ လုံးဝ အမြဲတမ်း
နော်။ အမြဲတမ်း မေ့နိုင်မှာလဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ လူရွယ်နှစ်ယောက်က တူရူက
လျှောက်လာပြန်တယ်။ တစ်ယောက်က တယ်တောင့်ပါလားလို့ ပြောသွား
တယ်။ တစ်ယောက်က ဆိုဖီယာလိုရင်ကြီးလိုပဲတဲ့လေ။ ငယ်ငယ်ကလိုသာ

ဆိုရင်တော့ ဟားပစ်လိုက်မှာပဲ။ ခုတောင် လင်း မကြိုက်မှာစိုးလို့ ဟားလိုက် ချင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားအငယ်ဆုံးလေးက ပြန်လှည့်လာပြီး လမ်း တစ်ဝက်က စောင့်တယ်။ လင်းကလည်း လှည့်ကြည့်ပြီး ရပ်စောင့်နေပြန်ပြီ။ အနားရောက်တော့ ဘာပြောလဲသိလား။

“ရဲ့သားကလေး သူ့အမေကို သိပ်နှမြောတာ” တဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့”

“ခုနကောင်လေး နှစ်ကောင်တွေ့တော့... ‘ဖေဖေ ဟိုမှာ မေမေ တစ်ယောက်တည်း’ တဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုယ်က ‘ဘာဖြစ်လဲကွ’ လို့ပြောတော့ အို... ရေထဲ မြူးထောင်ထားတော့ သွားကြည့်ဦးမယ်ဆိုပြီး ရဲ့ဆီကို ပြန်ပြေးလာ တာ”

“လင်းကတော့ မနှမြောဘူးပေါ့လေ”

“ပေါတာမ” လို့ဆိုပြီး သွားပေမဲ့ လင်းဟာ ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ ရေကူးအဝတ် ဝတ်ခွင့် မပေးခဲ့ဘူး။ ငယ်ငယ်က ရေကူးရင် အမြဲ ဆွမ်းမင်းစုနဲ့ ကူးတာ။ ခု ထဘီရင်ရှားကြီး တပြုတ်ပြုတ်နဲ့ မကူးချင်တော့ပါဘူး။

“ခါးတုတ်ကြီးနဲ့ လှပါဘူး” လို့လည်း မခံချင်အောင်ပြောသေးတယ်။

ထိုခဏ၌ ဒေါက်တာခင်အေးရီသည် သူ့လင် လင်းထင်၏ မျက်နှာ ကို ကြည့်လို့မဝအောင် ကြည့်နေမိပြန်သည်။ လင်း၏ ပျော့ပျောင်းညိုမှောင် သော ဆံပင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဖွတ်စားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၁၆ နှစ်ရှိလေပြီ။ အင်္ဂလန်သို့ စာသွားသင်စဉ်ကသာ နှစ်နှစ်မျှ ခွဲခဲ့ကြဖူးသည်။ လင်းက အေး ဆေးသူ။ ခင်အေးရီက ချစ်ခင်မှုရာ ပြတတ်သူ၊ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သူ ဖြစ်သည်။ လင်းကို သူက အလျင်စနမ်းမြဲ။ လင်းရဲ့လက်ကို သူက အလျင် ဆုပ်ကိုင်မြဲ။ တစ်ဖက်လှည့်အိပ်တတ်သော လင်း၏ ကျောကုန်းကြီးကို သူက ဖက်၍ မျက်နှာအပ်ကာ အိပ်တတ်သည်။ ပူနွေးသော နွေရာသီ ညများမှာ တော့ လင်းသည် သူ့ကို အသာတွန်းဖယ်ကာ “မအိုက်ဘူးလား ရီရဲ့” လို့ မေးတတ်သည်။ ခင်အေးရီက ဘာမျှမပြောဘဲ “သွား” လို့သာ ခပ်ကျယ် ကျယ်ဆိုပြီး ဆောင့်အောင့် တွန်းပစ်လိုက်လျှင်တော့ လင်းသည် ညင်သာစွာ ရယ်မောကာ သူ့မိန်းမကို ပွေ့ဖက်ရမှန်း၊ ချောမော့ရမှန်း သိတတ်လာ ပြန်သည်။

သည်တော့လည်း ခင်အေးရီသည် ချက်ချင်း စိတ်ပြေကာ လင်းက

သိပ်အိုက်တတ်တာ၊ ပြီးတော့ သိပ်အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တာ၊ မတိုက် ဆိုင်ခွဲလို့ သို့မဟုတ်ရင် ဘုန်းကြီးဖြစ်မယ့် လူစားမျိုးပဲဟု တွေးတတ်လေ သည်။ ပန်ကာ ထဖွင့်တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သိချင်စိတ်သက်သက်နှင့် “လင်း တကယ်ပြောစမ်း ပါ။ ရဲ့အပြင် တကယ်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူ မရှိဘူးလား” လို့ မေးတတ်သည်။ “သုတေသန လုပ်ချင်လို့ပါ” လို့ အတည်ပြောတတ်သည်။

လင်းက ရယ်ပြုံးကာသာ နေတတ်သော်လည်း မျက်နှာ မကြည်လင် လှလို့ ထင်ရသည်။

“ပြောလေ... ပြောလေ၊ ကဲ... ဥပမာ မြနန္ဒာကို ချစ်ဖူးတယ်မဟုတ် လား”

“ရီက ပေါတာမပဲ” လို့သာပြောသည်။

“စကားမလွဲနဲ့”

“မဟုတ်တာ၊ မချစ်ဖူးပါဘူး။ ရဲ့ကိုသာ တစ်မိုးအောက် တစ်ယောက် ထင်၊ ရီကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမမြင်”

“သိပ်ညာတာပဲ။ လင်း မြနန္ဒာကို အရမ်းပစ်ကြိုက်နေတာ ဟိုးဟိုး ကျော်လို့။ ဒီလို ညာလို့ရမှာလား”

“သားကြီးတောင် ၁၆ နှစ်ပြည့်တော့မယ် ရီရဲ့။ ဒါတွေ ပြောနေစရာ လား”

“ဒါဖြင့်ရင် မြနန္ဒာ နာမည်ကို အိပ်ရင်း ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ ယောင်ရတာလဲ”

ခင်အေးရီက တကယ်တော့ နောက်ပြောင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး လင်းကမူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ တော်တော်နှင့် အသံ ထွက်မလာ။ နှုတ်ခမ်းကိုသာ မကြာခဏ ပြင်သေးသည်။ ပြီးမှ “ရီ တော်တော်နောက်တာပဲ” လို့ ပြောလေသည်။

ခင်အေးရီသည် သည်အခါမျိုးမှာသာ တဒင်္ဂလောက် မြနန္ဒာကို မလို လား မနှစ်သက်ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ကြာရှည်မခံပါ။ ခင်အေးရီ ကိုယ်၌ က စိတ်သဘောကောင်းမြတ်ရာ၌ ကျော်ကြားသူပင်။ မေ့ပျောက်လွယ်သူ ပင်။ သူသည် လူနာကို ပိုက်ဆံအတွက် တစ်ခါမျှ မကုသဖူးဘူး။ ဆေး ကုသခဟူ၍ စာရင်းမပို့ဖူးဘူး။ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း ဆေးရုံ၌

အလုပ်သင် ဆရာဝန်များနှင့် ရောဂါအောက်ခြေသိမ်း ကိစ္စကအစ ပါတတ်သည်။ သူ့ကို လူနာများက ချစ်ခင်သည်။ သူ ပိုက်ဆံမလိုချင်သောကြောင့် လာကန်တော့သော ပစ္စည်းများသည် အိမ်မှာ စုပုံနေသည်။ ငယ်ငယ်က ငြင်းဆန်မြဲ။ သို့သော် စေတနာကို မတားဆီးလိုတော့သဖြင့် ယခု လက်ခံကာ ရသမျှ ပစ္စည်းကို ဝေငှ စွန့်ကြဲပစ်တတ်သည်။ တစ်ခါမှ နေ့ဖို့ညစာဟူ၍ သိမ်းမထားခဲ့ချေ။

ပြီးတော့ လင်းဟာ မြနနှာကြောင့် ရင်ခုန်ရမှ ကဗျာ စပ်နိုင်မယ်၊ ဝတ္ထုရေးနိုင်မယ်ဆိုရင် စပ်ပါစေ၊ ရေးပါစေပေါ့။ လူတို့သည် ဝက်သက် ပေါက်တတ်သည်၊ ကျောက်ဖြူ ပေါက်တတ်သည်။ အဆင်မသင့်လျှင် အမာ ရွတ်ကလေးတွေ ထင်တတ်သည်။ အင်မတန် ကံဆိုးလျှင် အသက်တောင် ဆုံးနိုင်သေး။ သို့ပေမဲ့ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ လင်းထင်သည် ဒေါက်တာ ခင်အေးရီနှင့် ၁၆ နှစ်မျှကြာအောင် ပေါင်းသင်းနေခဲ့သည်မှာသာ အဓိကပင်။ သူတို့မှာ သားသမီးငါးယောက်က အိမ်နှင့်အပြည့်ပင်။ သားအကြီးဆုံးက မအေနှင့်တူသည်မို့ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့်။ ရေကူးဝါသနာကြီးလှသည်။ သမီးသုံးယောက်က ကြားသီး ခေါ်ရမလား၊ ဖအေလို ငြိမ်းချမ်းအေးဆေး ကြပြီး မအေလို စာတော်ကြသည်။ ဂျာမန်စာ သင်ကြသည်။ ဆရာဝန် လုပ်ကြမည်တဲ့။ သားအငယ်ဆုံးကတော့ ကဗျာဆရာပဲ။ နာမည်ကိုက လင်းက ရွေးလိုက်တာ။ မြလင်းထွေးတဲ့လေ။

သားငယ် မြလင်းထွေးက စံပယ်ပန်းကြိုက်သည်။ ကဗျာ ကျက်တတ်သည်။ သီချင်းဆိုတတ်သည်။ ဝတ္ထုဖတ်တတ်သည်။ ကြပ်ကလေးကို အကြိုက်ဆုံး ဆိုပါလား။ အိပ်ရာထဲ လိုမ့်ကာ ကြပ်ကလေးဝတ္ထု ဖတ်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ ကြပ်ကလေးဆီ စာရေးဦးမည်တဲ့။ မြလင်းထွေး ရေးထားသည်မှာ “ဦးဦး ကြပ်ကလေးခင်ဗျား” တဲ့။ “ဦးဦးရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို သား အလွန်ကြိုက်ပါသည်” တဲ့။ “စာရေးဆရာထဲမှာ ဦးဦးလောက် ဘယ်သူမှ မကောင်းပါဘူး” တဲ့။ “ဦးဦး ကာတွန်းကော မဆွဲဘူးလား” တဲ့။ “ဒါပေမဲ့ ကဗျာဆရာတွေထဲမှာတော့ သားသားရဲ့ ဖေဖေလောက် ဘယ်သူမှ တော်မယ်မဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။ “သားသား သိတာပေါ့” တဲ့။ “မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကိုသာ မပို့တာ။ ဖေဖေက ကလေးဖတ်ဖို့ ကဗျာလည်း ရေးတာပဲ” တဲ့။ မြလင်းထွေးက သူ့အဖေ ပေးထားတဲ့ ကဗျာ

တစ်ပုဒ်တောင် ကြပ်ကလေး ဖတ်ဖို့တဲ့။ ခပ်ကြားကြား ကူးထည့်ပေးလိုက်
သေးတယ်။

ရှေးရှေးတုန်းက ဥမ္မာမြ
သီဝိမင်းတောင် ရူးအောင်လှ။
အရူးကုမရခင် ရှင်ဘုရင်
တံတားလေးဆေးရုံ သူဝင်ရင်၊
ဆင်ဖြူစီးလို့ ဝင်သလား
မြင်းဖြူစီးလို့ ဝင်သလား
မြလင်းမောင် တစ်နေ့လုံး
ဆင်ခြင်တွေ့ဆ မဆုံးတယ်
ခွေနုံးလှသဗျား... တဲ့။

ပတ္တလားတီးသင်တာ တစ်နှစ်ရှိသေးတယ်။ ကျကျနန တီးနိုင်လေပြီ။
စန္ဒရား မဝယ်နိုင်၍ ပတ္တလား ဝယ်ရသည်။ ဟိုတစ်လောက
သုဝယ်ချင်း ကြည်နွဲ့ဦးက အသစ်စက်စက် စန္ဒရား ရောင်းမည်တဲ့။ တစ်
သောင်းငါးထောင်ဆိုတော့ ဘယ်ဝယ်နိုင်ပါ့မလဲ။ လူတွေကလည်း အထင်
ကြီးလိုက်ကြတာ။ စိန်လက်ကောက် ဝယ်ပါတဲ့၊ ဒေါ်ထူးစိန်က ပြောတယ်။
စိန်ကလေးတွေ ပထမတန်းပဲတဲ့။ လေးသောင်းတည်းပါတဲ့။ လေးသောင်း
မတတ်နိုင်ပါဘူးဆိုတော့ ရယ်သေးတယ်။ ခုနေတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်တောင် လင်းရဲ့
အမေက ဝယ်ပေးသွားတာ။ ခြံကျယ်အောင် ကပ်နေတဲ့ မြေတစ်ကွက် ထပ်
ဝယ်တာ ကြွေးတောင် ငါးထောင်လောက်ကျန်သေးတယ်။ ပိုက်ဆံကလည်း
ကလေးတွေကို ကျွေးတာနဲ့ ကိုယ့်ဆေးစာအုပ်ဖိုး၊ လင်းရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ဖိုးနဲ့
ကုန်တာပဲ။

မြလင်းထွေး ပတ္တလားတီးတော့ မေမေ သီချင်း ဆိုပေးပါတဲ့။ မေမေ
က ဘယ်တော့မှ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးအောင် မရဘူးဆိုတော့ လင်းက ထလာ
ပြီး သားအဖ ဆိုကြ တီးကြသတဲ့လေ။ သမီးသုံးယောက်က ကျောင်းမှာ
တတ်လာတဲ့ ယိုးဒယားအက ဝင်ကရင် ကကြတယ်။ သားကြီးကတောင်
အီလက်ထရစ် ဂီတာ ဝယ်ပေးပါ ဖြစ်လာပြန်ပြီ။

ကဲ... ရီတို့ရဲ့ ပျော်စရာ အိမ်ထောင်မှာ မြန်နှာ ဘာတစ်နေရာ ရနိုင် သလဲ။ ဆုံးပါးကျေပျောက်သွားတဲ့ အိပ်မက်ကလေးပါ။ မြူငွေ့လေးပါ။ ဒီအိပ်မက် မြူငွေ့လေးဟာ တစ်ခါတစ်ခါ လွမ်းလေပင့်လို့ ပျံ့လွင့်လာလည်း ဘာရုပ်သဏ္ဍာန်မှ ဖြစ်လာမယ်မဟုတ်ပါဘူး။ လင်းကတော့ စားပွဲမှာ ထိုင်မိ မှာပေါ့။ မနက်စောစော သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေး ထပြီး ကလယ်ကုလား စကားများဆိုသလို ဆူနေတဲ့အခါ လင်း စားပွဲမှာ ထိုင်မိမှာပေါ့။ ရီစိုက်တဲ့ ထင်းရှူးတန်းကြားက လရောင်ဖြာယှက်ပြီး ကျလာတော့ အိပ်ရာခေါင်းရင်း မှန် တရုတ်ကပ်ပေါ် တရုတ်ပန်းချီသဏ္ဍာန် ပေါ်လွင်လာရင် လင်း စားပွဲ မှာ ထိုင်မိမှာပေါ့။ မငြူစူသင့်ပါဘူး။

ယုယုခင်ကိုတော့ သနားပါတယ်။ ပင်ပန်းလိုက်တာ သားသမီး မရလို့ အချည်းအနှီးဖြစ်နေတဲ့ အားလပ်လစ်ဟင်းနေတဲ့ သူ့ဘဝ တစ်ဝက် ဟာ သူတစ်ပါးကို အပြစ်ရှာ ကြည့်နေတာနဲ့ ဆုံးပါးတော့တာပဲ။ ဘဝ တစ်စိတ်ကတော့ မုသာဝါဒ ပြောခြင်းနဲ့ ကုန်ရတယ်။ ကျန်တစ်စိတ်ကတော့ အိပ်ခြင်းစားခြင်းပေါ့။ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...။

မြန်နှာကို သူ မနာလိုတာကတော့လည်း တားဆီးနိုင်ကောင်းတဲ့ တရားဓမ္မ မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့နော်။ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ မြန်နှာဟာ နှင်းဆီပွင့်လိုပဲ လှနေတာကိုး။ တားဆီးလို့မှ မရဘဲ။ အညစ်အကြေး အတိပြည့်တဲ့ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါကလည်း ဒီလောက်လှဖို့တော့ မသင့်ဘဲ ကွယ်။

လှလိုက်တဲ့ မြန်နှာ။

“ဘာဆေးစားလို့များ ဒီလောက် နုနုနယ်နယ်ကလေး ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး” ဟု ခင်အေးရီသည် အံ့ဩစွာ ပြောလိုက်၏။ ယုယုခင်က မကြားသလို လုပ်နေသေး၏။ သူ ဘယ်တော့မှ မအိုတော့ဘူး လား။ အဖြူနဲ့ ခရုခွံ ပန်းရောင်နုကလေး တွဲဝတ်ထားပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ပုလဲဆွဲကြိုးကလေးနဲ့ ဟပ်လို့။ ဆေးရုံတွင် ပေရေစမြဲမို့ ပါတိတ်လုံချည် ရင့်ရင့်သာ ဝတ်လေ့ရှိတာကို သတိရမိ၏။ မိမိ၏ ၅ ပေ ၅ လက်မခွဲ အရပ် အမောင်း၊ ပေါင်ချိန် ၁၄၅ ကို သတိရမိ၏။ မျက်မှန်ကိုင်းနက်နှင့် ဆိုပြန်တော့ “ရီလည်း အဲဒီလို ဝတ်ကြည့်ဦးမယ်၊ ဘာရုပ်ထွက်လာမလဲ မသိဘူး။ ဟား... ဟား...ဟား...ဟား”

သို့ပေမည့် ယောက်ျားလေးယောက် ဝုန်းခနဲ ထကြတာကတော့ ရယ်စရာပဲ။ ပန်းချီဆရာ ကိုတင်မောင်ကတော့ အမြဲ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသူမို့ သူ့ကုလားထိုင် ထိုးပေးတယ်။ ယုယုခင်ရဲ့ မောင်တော် မိန်းမ ဝါသနာကို မယားကြောက်လို့ ချိုးနှိမ်နေရသူ သူငယ်ချင်း သဘောကောင်းကြီး ကိုသန်း တင့်ကတော့ ခဏထ၊ ပြန်ထိုင် တစ်ချက်ငမ်းပြီး မျက်လွှာချလိုက်ရတော့ တာပဲ။

မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ သူဌေးလေး ကိုလှဦးကတော့ သိပ်အရှက်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ လင်းက စီးကရက်ဘူး လှမ်းပေးတော့ မြနန္ဒာ တစ်လိပ် ဆွဲယူ လိုက်ကတည်းက ရွှေမီးခြစ်နဲ့ အသင့်စောင့်တာပဲ။ ပန်ကာလေကြောင့် မြနန္ဒာက ဘယ်လက်ခုပ်ကလေးနဲ့ အုပ်လိုက်တော့ ကိုလှဦး လက်ပေါ် နားရ တာပေါ့။ ကိုယ်တော်မြတ်က အခွင့်ကောင်းယူပြီး အနားပိုကပ်လို့ မီးဆက်ညှိ နေလိုက်တာ စီးကရက်တစ်ဝက်လောင်တော့မယ်။ ဟား... ဟား။

လင်း။ လင်းကတော့ ကဗျာစပ်ချင်တဲ့ မျက်လုံးတလက်လက်နဲ့ ပေါ့ကွယ်။ သူက ကဗျာဆရာပဲ ရင်ခုန်ရမှာပေါ့။

ယုယုခင်ရဲ့ မျက်နှာပဲ အရုပ်ဆိုးနေတာ။ မြနန္ဒာကို တွေ့လိုက်ရင် ပိုအရုပ်ဆိုးလာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေ ပြောမှန်း မသိဘူးကွယ်။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ။ အပေါ်စား သိပ်ဆန်တာပဲ။ ကိုသန်းတင့် အတော်ရှော်တဲ့သူပဲ။ သို့သော် ခင်အေးရီဟာ ဘယ်တော့မှ ယုယုခင်နေရာ မရောက်ပါဘူး။ သနားတော့ သနားပါတယ်။

“သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူ ဖြစ်တာပဲ ယုရယ်” ဟု သူသည် ယုယုခင်၏ ပခုံးကို ကိုင်ပြီးပြောလိုက်ကာ၊ ရယ်မောချင်တာအမှန်မို့ ရယ်မောလိုက်ရ၏။ ယုယုခင်ကလည်း မနေသာတော့ပြီမို့ အဟင်းဟင်းဖြင့် အတင်း ဖျစ်ညှစ် ရယ်ပြန်လေသည်။

မြနန္ဒာက လင်းရဲ့ မျက်လုံးတလက်လက်ကို လှမ်းကြည့်လို့ အပြုံး လဲ့လဲ့ကို ပြုံးသည်။ လင်းကလည်း လောကမှာ တစ်ပါးသူတို့ မရှိတော့သည့် သဖွယ် မြနန္ဒာကို မျက်လုံးများ ပိုမိုဝင်းလက်ကာ လှမ်းကြည့်လို့ အပြုံးလဲ့လဲ့ ကို ပြုံးပြန်သည်။

ဒေါက်တာခင်အေးရီသည် ရင်တွင်း၌ အနည်းငယ်ပူပင်ကာ အသံ မထွက်သော်လည်း စိတ်ထဲက ခေါ်လိုက်၏။ လင်း... လင်း။ ထိုအခါ

ကိုသန်းတင့်က ခင်အေးရီ ခေါ်သံကို ကြားသည့်သဖွယ် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
လေသည်။

ဦးသန်းတင့်သည် သူ့ဖဲ၌ ဂျိုကာနှစ်ကောင် ပါသော်လည်း နှစ်တွဲ
ထက် ပိုမဖြစ်သည်ကို စိတ်ပျက်ပြီး အမျိုးမျိုး စီကြည့်သော်လည်း ဘာမျှ
မတိုးတက်။ လေးလုံးတစ်ထွေ ရဖို့တောင် ကြားဖဲတစ်လုံး ကောက်ရမှ
ဖြစ်မည်။ သို့သော် သူ့ဖဲတက်တတ်သည်မို့ ပူစရာ မရှိ။ သူ ဖဲနိုင်လေ့ရှိသည်။

မြနန္ဒာ လာပြီဆိုတော့ သူ ဖယ်ပေးရတော့သည်။ သူ့မိန်းမ ယုယုခင်
ကတော့ ဘယ်တော့မှ ဖယ်ပေးမည်မဟုတ်။ နှစ်အိမ် ကစားပြန်တော့လည်း
ရှုံးတတ်သည်တဲ့။ သူသည် မယားဘေးမှ ထိုင်ကာ မယားဖဲကို မြှောက်ပင့်
ပြောပြီးသာ နေရတတ်သည်။ သို့ပေမဲ့ မြနန္ဒာသည် တစ်ပတ်မှာ တနင်္ဂနွေ
တစ်နေ့သာ ကစား၍ ထိုတစ်နေ့မှာလည်း ညနေ ၅ နာရီမှသာ လာပြီး ၉
နာရီ ထိုးသည်နှင့် ပြန်တတ်သည်။ သည်နေ့ တရုတ်ကပြား လူပျိုသိုး
ညီအစ်ကိုလည်း မလာလေတော့ အိမ်မစေ့သည်နှင့် ဝင်၍ တစ်နေ့လုံး ကစား
ရသည်။ မြနန္ဒာ ပြန်သွားလျှင် ၉ နာရီမှ နာရီပြန် တစ်ချက် နှစ်ချက်ထိ
ကစားရဦးမည်။ ခုလို ဖဲကောင်းတုန်း လင်သည်ကို ကစားခွင့် မပေးသည်မှာ
တော်တော်မိုက်မဲသည့် အကွက်ပဲဟု မယားသည် ယုယုခင်ကို ငြူစူမိသည်။

ယုယုခင်က၊ မယားအဆီတုံးကို သူ လက်ထပ်ခဲ့တုန်းက ယခုလို
စားဖို့၊ အိပ်ဖို့၊ လင်ကိုစိုးမိုးဖို့၊ သူတကာ အတင်းကို ပြောဖို့သာသိပြီး ကလေး
တစ်ယောက်တောင်ဖြစ်အောင် မမွေးနိုင်သည့် မယားကို ယူခဲ့မိသည်လို့ သူ
မထင်မှတ်ခဲ့။

အဲဒီတုန်းက သွက်လက်ဖျတ်လတ်တာ၊ စကားများများ ပြောတတ်
တာ၊ ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်း ရှိတာကိုတော့ သူ နှစ်သက်သားပင်။ သူ
တကယ်နှစ်သက်သည်မှာ ယောက္ခမက လက်ဖွဲ့သော ထပျံတော့မည်ဟန်
ရှိသည့် ချက်ပလက်ကားသာ ဖြစ်သည်။ လက်ဝတ်လက်စားကလည်း ပါဦး

မည်ဆိုတော့ တိုက်တစ်လုံးပါသလောက် မကြိုက်သော်လည်း ဘယ်တတ် နိုင်မလဲ။ သူသည် ဧရာမ ကားကြီးထဲတွင် ကလေးအပြည့်တင်ဖို့လည်း စိတ်ကူးရှိလေသည်။ သူသည် ကလေးချစ်တတ်သည်။ သူ့မိဘက ကလေး ဆယ့်တစ်ယောက် မွေးခဲ့ပြီး ကလေးများလို့ တစ်ကြောင်း နွမ်းပါးတာ မှန်သော်လည်း ပျော်ရွှင်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်ကို သတိရမိ၏။ သို့သော် ယုယုခင်သည် တစ်ခါမှ ကိုယ်ဝန်မဆောင်ခဲ့ဖူးချေ။ “သန်းတင့်ရဲ့ အပြစ် လည်း မဟုတ်ဘူး” လို့ ငယ်သူချင်း တစ်မြို့တည်းသူ ခင်အေးရီက စစ်ဆေး ပြောပြခဲ့သည်။

ခင်အေးရီကို ယူခဲ့ရရင်တောင် အကောင်းသား။

သို့သော် ခင်အေးရီသည် အတန်းထဲတွင် နောက်ဆုံးက အောင်တတ် သူ။ သေးကွေးပျော့ညက် ရှက်တတ်သူ။ သန်းတင့်လေးကို ခေါင်းပုတ်တတ်။ ဗိုလ်ကေမွေ့တတ်သည့် သူငယ်ချင်းမျှသာပဲ။

ဘာမျှ စိတ်မဥပါဒ်တတ်။

တက္ကသိုလ်မှာ အခွင့်အရေးများစွာရှိပေမဲ့ သူသည် ချစ်ဖို့ကောင်း သော မယားကို ရှာရမှန်းမသိခဲ့။ တွေဝေ မိုက်မှားခဲ့လှ၏။ စာကလည်း ကြိုးစားရသည်နှင့် ခင်အေးရီ အဆိုအရ “စာတယ်မဖျင်း” တော့ဘဲ ဘီ အက်စ်စီ အောင်ကာ ယုယုခင် မိဘအစွမ်းဖြင့် အင်္ဂလန်တောင် အမ်အက်စ်စီ သွားယူလိုက်သေး၏။ အင်္ဂလန်မှာ စာမေးပွဲ ခဏ ခဏ ကျသော်လည်း သူ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေရသည်ကို တွေးမိပျော်ရသေး၏။ လက်နှိပ်စက် စာရေးမ များစွာကို ညစာထမင်း ကျွေးတတ်လာ၏။ တစ်လ ပေါင်တစ်ရာ့ ငါးဆယ်မျှ ယုယုခင် ပို့သော ငွေတောင် မလောက်တော့ချေ။ ယုယုခင်သည် မိဘ မသိအောင် စိန်နားကပ်တောင် ပေါင်ရသည်တဲ့။

ပြန်လာတော့ ယုယုခင်သည် သတင်းကြားနှင့်လေပြီ။ သို့သော် ဦးသန်းတင့်ကို သစ်တော အရေးပိုင် မြန်မြန်ဖြစ်အောင် စိန်လက်ကောက် ထပ်ပေါင်လိုက်သေး၏။ ရန်တော့ ဖြစ်ကြ၏။ ငါ့ကြောင့် နင် လူဖြစ်လာ ပြီးတော့ဟု ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပြောတတ်၏။ ဟုတ်သလား သူမသိ။ လူမဖြစ်ရသေးခင် ယုယုခင်နှင့် ယူမိလို့လားမသိ။

ဦးသန်းတင့်သည် မညာတာချင်တော့ဘူးဆိုလျှင်တော့ “ကလေး လည်း မမွေးဘဲနဲ့” ဟုသာ ဆိုလိုက်ရန်ရှိလေသည်။ “အဆီပိတ်နေတာပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရန် ရှိလေသည် ဆိုမြဲပင်။ ယခုတစ်လောတော့ သူ တစ်မျိုး နိုင်တတ်ပြန်သည်။

“မြနန္ဒာ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံလေးများ အတုယူပါဦးကွာ”

“မြနန္ဒာက သိပ်လှတာပဲ။ တို့မိန်းမ တောင်ပို့မကြီးနဲ့တော့ မယှဉ်ဝံ့ အောင်ပါပဲ” ဟု အိပ်ရာထဲကျလျှင် မိန်းမ မခံချင်အောင် ပြောတတ်၏။ တကယ်တော့ မြနန္ဒာကို သိပ်လှသည် သူ မထင်ချေ။ ရခိုင်သူဆိုတော့ ခပ်ညိုညိုပေါ့။ ကုလားဆင်ပေါ့။ သူ့နှုတ်ခမ်းက ကျနသေသပ်ပေမဲ့ ကိုယ့်မိန်းမ နှုတ်ခမ်းလို မသေးငယ်လှပါဘူး။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးကလည်း ထင်ရှားလွန်းလှပါတယ်။ နှာခေါင်းက ချွန်လှပါတယ်။ မေးက မြဲမြဲလွန်းလှ ပါတယ်။

“ရှင်... မြနန္ဒာအကြောင်း ဒီလောက်ပြောနေတာ တကယ်များ ကြိုက် နေတာလား” ဟုတော့ ယုက ရန်စွာလေ့ရှိသည်။ စစ်ဆေးတတ်သည်။

“မြနန္ဒာကများ ခေါင်းညိတ်ခေါ်ရင် ရှင်... ငေါက်ခနဲ ထပါသွားမှာ ပဲနော်” ဟု စစ်ဆေးတတ်သည်။

“ဒါပေါ့ကွ”

ယုယုခင်သည် သူ့ကို တအုန်းအုန်းထုမြဲ။

သူက တဟားဟားရယ်ရင်း “စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ မြနန္ဒာလို ရွှေမင်းသမီးလေးမျိုးက ခေါင်းညိတ်ခေါ်တာ ဘယ်သူ ငြင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ မင်း ခေါင်းညိတ်ခေါ်တာတောင် ငါ လိုက်လာတာပဲ”

တအုန်းအုန်း ထုပြန်၏။

“နာတယ်ကွ ယုရ၊ ဒါပေမဲ့ မြနန္ဒာအကြောင်းတော့ မပြောကြပါနဲ့ စို့ကွာ။ သူ့ခမျာ သနားပါတယ်။ လင်နဲ့ သားနဲ့ဟာ ငရဲကြီးတတ်တယ်။ မပြစ်မှားကောင်းဘူး။ ငါ့မှာလည်း မယားနဲ့ပါ။ သားမရှိတာ တစ်ခုပဲ”

ယုယုခင်သည် သူ့ကို မထုတော့ချေ။ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

သူကပဲ စပြောမိပြန်သည်။ “မြနန္ဒာဟာ တကယ်တော့ လင်နဲ့ ယုံ နိုင်စရာမရှိဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက် အမေဆိုတာလည်း ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး။ လှတာထက် တစ်မျိုးကျက်သရေရှိတာ ကုသိုလ်ကောင်းတာလို့ ဆိုရမယ်”

“လှတာထက် ပိုက်ဆံရှိတာ၊ ဝတ်နိုင်စားနိုင်တာ၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေရတာပါတော်”

“မင်းကော ဘာပူစရာရှိလို့လဲ။ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစား၊ ပြီးတော့ ဖဲရိုက်”

“သူကတော့ မရိုက်တဲ့အတိုင်း”

“မင်းက ငါ့မှ အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့် မပေးဘဲကိုးကွ။ မင်း ဖဲရိုက် ကျန်ခဲ့ ပါလား။ ငါ ဘာတစ်အိမ်မှ ဝင်မလှဘူး။ တစ်ပတ်ကို ငွေတစ်ရာသာပေး။ များများမဟုတ်ဘူး။ ငါ့လခချည်း တစ်လ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ ရနေတာ သဒ္ဓါဖို့ကောင်းတယ်။ စနေနေ့ထွက်မယ်။ တနင်္လာနေ့ မနက်ပြန်ခဲ့မယ်။ တကယ်ပြောတာ”

ယုယုခင်သည် သည်တစ်ခါတော့ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ငိုယို လိုက်သည်။

လင်မယားဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လိုပဲ ညာညာ သိကြတာပါပဲ။ ငါဟာ ယုယုခင်ကို မစုံမက်တာ။ သီတင်းပတ် အားလပ်ချိန် မှာတောင် လွတ်ရာကို သွားချင်တာ သူ သိတာပါပဲ။ မချစ်တာတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။

ယု ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲမယ်ဆိုရင် လောကမှာ အပူဆုံးလူဟာ ငါပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိုးမိုးလွန်းတာ မကြိုက်လို့လား။ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တယ် ဆိုတာ မသိရဘဲ ယူခဲ့လို့လား။ ပြီးတော့ ငါဟာလူပဲ။ ယောက်ျားပဲ၊ လက် သပ်မွေးထားတဲ့ ခွေးကလေး ကြောင်ကလေးမှ မဟုတ်တာ။

“ရှင်ကို မြနန္ဒာနဲ့ တစ်လလောက် ပေးစားထားချင်တယ်။ ရှင် ခုလို အခံ့သား စံစားပြီးများ နေရမယ် ထင်လား”

“မိန်းမယူတယ်ဆိုတာ ကိုယ်က ချစ်ချင်တာလည်း ပါသေးတာပေါ့” ဟု သူ ပြောလိုက်မည်ပြင်ပြီး မပြောတော့ချေ။

“အကောင်းဆုံးကတော့ မိန်းမယူတာပါပဲ” ဟု သူ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။

မြနန္ဒာ သူတို့ဖဲဝိုင်း တစ်ပတ်တစ်ခါ လာသည်ကိုတော့ သူ မျှော်တတ် သည်။ မြနန္ဒာလာလျှင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေကို သူ တွေ့ရသည်။ လင်းထင် နှင့် ဆက်ဆံပုံလေးတွေကို သူ အကဲခတ်တတ်သည်။ ယုသည် “မြို့နေတဲ့ မိန်းမပဲ” ဟု ရက်ရက်စက်စက် ပြောလေသည်။ ဦးသန်းတင့်ကမူ သည်လို မထင်ချေ။ မြနန္ဒာမှာ အချစ်စိတ်ဆိုတာ မရှိဘူးလို့သာ သူ ထင်သည်။ နှင်းဆီ

ပန်းပွင့်လို လှသည်။ မွှေးရနံ့ကို ပတ်ဝန်းကျင်မရွေး ထုံပျံ့သည်။ လရောင် ကြယ်ရောင်လို ရေမြေတောတောင်မရွေး ယှက်ဖြာဖြန့်ဖြူးလိုက်သည်။ မြနန္ဒာနှင့် အတူနေရမှာ ပျင်းစရာကြီးနေမှာပဲ။ အပြုံးက အေးစက်စက်၊ စကား မပွင့်တပွင့်၊ အသံ မထွက်တထွက်နဲ့၊ အင်္ဂလိပ်လိုချည်း ပြောနေတာများတော့ လည်း တယ်ရင်းနီးလို့မရ။ သူ ပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားက သိမ်မွေ့လှတယ်။ လင်းထင်တစ်ယောက်၊ အဲ... ခင်အေးရီ တစ်ယောက်ပဲ အပြိုင် ပြောနိုင် တယ်။ လူပျိုသိုး တရုတ်ကပြား ညီအစ်ကိုကလည်း အမေရိကန်သားဂိုက် နဲ့ အမေရိကန်သံသာ ပေါက်ကြတာ။ မြနန္ဒာကျတော့ ငေးနေကြရပြီး နား မလည်တစ်ချက် လည်တစ်ချက်ပဲ။ သိသားပဲ။

ခုကြည့်ပါလား။ ဝင်လာပုံက ဇာခန်းဆီး လွင့်လာသလိုပဲ။ နွဲ့တာ လည်းမဟုတ်။

ခုထိ စကားတစ်လုံးမှ မပြောသေးဘူး။ တလဲ့လဲ့ပဲ ပြုံးနေတော့တာပဲ။ အိမ်က မယားကတော့ ကြက်မလိုပဲ။ ကက်ကက် ကက်ကက်နဲ့ နေတာပဲ။ ကိုတင်မောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပန်းချီဆရာမျက်စိနဲ့ ကြည့်နေတာပဲ။ မြနန္ဒာပုံ သူ ဆွဲချင်ဟန်တူသည်။ သူက လူ့မျက်နှာတွေကို ဆွဲလေ့ရှိတဲ့လူ။ မျက်တောင်မခတ်ဘူး။ လှဦးက အသားယူနေတုန်း၊ မြနန္ဒာနား ထပ်တိုးကပ် လို့ ကိုယ်ငွေ့ရှူနေတုန်း။ လင်းထင်နဲ့ မြနန္ဒာ စိတ်ကူးထဲက တခြားကမ္ဘာ မှာ အတူရောက်နေတာပေါ့။

သိပြီ။ မြနန္ဒာဟာ ဒီမှာရှိပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ဒီမှာမနေဘူး။ သူ့စိတ် ဟာ သူ ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ မရှိဘူး။ တခြား တစ်နေရာမှာ။ အဲဒီကို လင်းထင်က လိုက်သွားပြီလေ။

ထိုခဏ လင်းထင်၏ မယား ခင်အေးရီက သူ့ကို တစ်ခုခုပြောလိုက် သည်လို့ သူထင်ကာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသော်လည်း ဘာမျှပြောသည် မဟုတ်ချေ။

မဆီမဆိုင် သူငယ်ငယ်က ခင်အေးရီနှင့် အားလုံး ကလေးတစ်သိုက် ညနေ နေဝင်ရီတရောမှာ တူတူပုန်းတမ်း ကစားကြသည်ကို သတိရလိုက် ၏။ သူတို့ ကစားကြပြီး လူပြန်စုသော် ခင်အေးရီ ပျောက်နေသည်။ ဒါနှင့် သူတို့အားလုံး ရှာကြသည်။ ရှာလို့မတွေ့။ နောက်တော့လည်း မိုးကြိုးပစ်၍ အခေါင်းကြီးဖြစ်နေကာ ရွက်သစ်ပြန်ထွက်နေသည့် ညောင်ပင်ခေါင်းမှာ

သွားတွေ့သည်။ ခင်အေးရီက တဟားဟားရယ်နေကာ “ နင် ဖြတ်သွားတာ ငါတွေ့သားပဲ။ ငါ ခေါ်တော့လည်း နင် မကြားဘူး ” ဟု ပြောသည်။ သူ မှတ်မိသမျှ အဲဒီ ညောင်ပင်ခေါင်းမှာ သူ ရှာမိသည်။ ခင်အေးရီကို မတွေ့။

လူကြီးများက ဆူသည်။ “ အဲဒါ နတ်ဝှက်တာ သိလား။ နေဝင် ရီတရောက်ကို တူတူပုန်းတမ်း မကစားရဘူး ” တဲ့။ ခင်အေးရီကတော့ သတ္တိ ကောင်းသည့်နေရာမှာ ကျော်ကြားလေတော့ “ ဟုတ်လား၊ နတ်ဝှက်တာ လား။ ဒီလိုဆိုရင် တူတူပုန်းတိုင်း ငါ့ကို နတ်ဝှက်ပါစေဟယ်၊ ဒီတော့မှ ငါလုံမယ်၊ ဘယ်တော့မှ မမိဘူး၊ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ ” ဟု ပြန်ပြော လေသည်။

“ မိရီ နင် ငါ့ကိုခေါ်လား ” ဟု မေးလိုက်သေး၏။

“ ဘာကိစ္စ ခေါ်ရမှာလဲ ”

ထို့နောက် ဦးသန်းတင့်နှင့် ဒေါက်တာခင်အေးရီတို့သည် နင်နှင့် ငါနှင့်ပြောရတာ ရှက်သလို ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ခင်အေးရီသည် ယုယုခင်နှင့် သူ လက်ထပ်သည်ကို နည်းနည်းမျှ မကြိုက်ခဲ့ချေ။ အပြင်း အထန် ဝေဖန်ခဲ့သည်။ နှစ်များစွာ ကွဲကွာနေခဲ့ပြီးမှ လင်းထင် ဖဲရိုက်ချင်သည် မို့ ပြန်ပေါင်းသင်းမိကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးရုံနှင့် အလုပ်များနေကြပြီး အားသည့် တနင်္ဂနွေနေ့များမှာ လင်းထင်က ဖဲဝိုင်း ရောက်နေပြန်တော့ လင်နှင့်နေရအောင် ဖဲဝိုင်းလိုက်ရသည့် သားဖွားမီးယပ်သမားတော်ကြီးပေါ့။ လင်းထင်ကတော့ မြနန္ဒာ လာတတ်လို့ လာခြင်းပါပဲ။ သို့မဟုတ် မြနန္ဒာ ကကော လင်းထင် လာတတ်လို့ လာခြင်းလေလား။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ခန်းလုံး ဘယ်သူမျှ မရှိသည့်ပမာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးကြည့်နေကြတာပါပဲ။

ငယ်ကြတော့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သုံးဆယ်ကောင်းကောင်း ကျော်လို့ လေးဆယ်ဝင်တဲ့အပိုင်းပေါ့။ ကိုယ်တို့က ခင်အေးရီ လင်မယား ထက် သုံးနှစ်လောက်ကြီးသည်။ မြနန္ဒာနှင့် ကိုယ်နဲ့ တစ်နှစ်တည်း တက္ကသိုလ် ရောက်တာပဲ။ အိမ်ထောင်ကျကြတာလည်း ၁၅ နှစ်လောက်တော့ ရှိကြပြီ။ သူများကလေးတွေပဲ လမ်းသရဲဖြစ်ကြပြီ။ လမ်းသရဲ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ယုယု ကလေးမမွေးတာပဲ ကောင်းပါသည်။

သို့ပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ကြီးလာပြီလို့ မထင်ကြပါဘူး။

ဖဲရိုက်ကောင်းတုန်း၊ အရက်သောက်ကောင်းတုန်း၊ မိန်းမချောချောမြင်ရင်
ငမ်းကောင်းတုန်းပဲ။ “မဟုတ်ဘူးလား ယု” ဟု စိတ်ထဲက မယားကို မေး
လိုက်၏။

ကိုလှဦးသည် စီးကရက်ကို ကြည့်နေသည်မဟုတ်။

မြနန္ဒာ၏ စိမ်းလန်းပြတ်သားသော မျက်ခုံးမွေးအောက် ကော့ဖြူး
မည်းနက် ထူထပ်လှသော မျက်တောင်များ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားနေသည်ကို
သူ ကြည့်နေသည်။ မျက်လွှာချလိုက်သဖြင့် တင်းမိုလာသော မျက်ခွံအောက်
မှ မျက်လုံးသဏ္ဍာန်ပေါ်လာဟန်ကို သူ ကြည့်နေသည်။ နောက် ပေါ်လွင်ရုံ
မက အဖျားကော့ချင်သော နှာတံကို သူ ကြည့်နေသည်။

သည်နှာတံ အဖျားကော့ပုံမျိုးသည် စိတ်အလို လိုက်တတ်ဟန်၊
စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်ဟန် အတွင်းစိတ်ကို ပြသည်လို့ သူ မှတ်ချက်
ချနေသည်။ သူ သဘောကျသည်။ ထို့နောက် စိုပြည်သော ပန်းဖျော့ရောင်
ဆိုးသည့် ပိပြားသပ်ရပ်သော နှုတ်ခမ်းများကို သူ ကြည့်နေသည်။

မျက်ခွံမို့မို့ နှစ်ဖက်ကို တစ်ချက်စီ သူ နမ်းချင်သည်။ ရဲရဲတောက်၍
ပြာပင်တည်နေပြီဖြစ်သော စီးကရက်ကို အသာယူ ဖယ်ပစ်ချင်သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ နားရွက်ကလေးကအစ လှလိုက်တာ။ နားရွက်ဖျား
မှာ နားကပ်လည်း မပန်ဘူး။ ပျော့ပျောင်းပြီး ပန်းသွေးကို ကြွလို့။ နားရွက်
ဖျားကလေးကို အသာကလေး ကိုက်ရလျှင် မြနန္ဒာ တွန်းလိမ် ငြင်းဆန်မည်
လား။ ခစ်ခနဲ ရယ်လို့ ပါးပြင် သည်ဘက်လှည့်လာပြီး ပေးအပ်မည်လား။

မိန်းမ လိုက်စားတတ်သော ကိုလှဦး၏လက်ပေါ်တွင် တင်လာသည့်
မြနန္ဒာ၏ လက်ခုပ်ကလေးသည် နွေးလှသည်။ ရွှေမီးခြစ်ကို ပစ်ချပြီး
ထိုလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ချင်သည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ရှည်သွယ်
သော လက်များနှင့် ကော့ချွန်သော ပန်းရောင် လက်သည်းရှည်များသည်
သူ့လက်ဝါးများထဲမှာ ကွေးငုံ့နေမည်လား၊ သူ့လက်ဝါးကို စူးနစ်မည်လား။

မြန်နွာကို သူ ချစ်ကြိုက်လှ၏။

မိန်းမဆိုလျှင် သူ ချစ်ကြိုက်ချင်လှ၏။ ဘယ်မိန်းမမဆို သူ့အဖို့ ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်မျှသာဖြစ်ကာ တပ်မက်ဖို့သာ သူ စိတ်ကူးသည်။ သူ ရမ္မက်ကြီးမားသည်ကိုလည်း ဝမ်းနည်းစရာလားဟု တွေးတော၏။ သတ္တလောက ဖန်ဆင်းသော လိင်နှစ်ရပ်သည် တစ်ခုကိုတစ်ခု တပ်မက်သည်မှာ သဘာဝကျလှသည်။ နည်းနည်းနှင့်များများ ကွာချင်ကွာမည်လေ။ ဒါတောင် သံသယများစွာဝင်သည်။ လူတို့သည် ဟန်ဆောင်နေကြတာကို ချီးမွမ်းဖွယ်လိုပင် ထင်ကြသေးသည်။ ရယ်စရာပင်။ ကိုလှဦးကတော့ ဟန်မဆောင်ချင်ပါ။

အရက်ကို ရီဝေဝေကလေးရှိရုံ၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းနှင့် စကားကောင်းရုံလောက်သာ သူ စုံမက်၏။ အရက်လွန်ကျူးသူများ ဝိုင်းမှာတော့ သူသည် သူ လိုချင်သည်ထက် ပိုလှုံလာလျှင် ရှန်ပိန်ကိုပင် သူတကာ မမြင်အောင် ဧည့်ခန်းထောင့်က ပန်းစိုက်အိုးထဲ သွန်တတ်လေသည်။ လောင်းကစားလျှင် ရှုံးမည်ကို နှမြောတတ်၏။ သေနတ်ပစ် ထွက်ပါ၏။ တောရွာတစ်ရွာ၌ အိပ်၍ တွေ့ကရာ မိန်းမရှာမြဲ။ အညာမှ ဆီစက်များသို့ တစ်လတစ်ခေါက် သွားရ၏။ ကူလီမကလေးများနှင့် ရောမြဲ။ မိန်းမနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ယူထား၏။ သားနှင့် သမီးနှင့် အိမ်နှစ်အိမ် ကူးကာနေ၏။ သို့သော် “ကိုယ်ချစ်တတ်တဲ့ ဝါသနာ မထိကြနဲ့နော်” ဟု သူ ခပ်တင်းတင်း ကြေညာမြဲ။ သူ ယူထားသော မိန်းမတို့သည် ပညာမတတ်။ အိမ်ထောင်သာထိန်း၍ ကလေးသာ မွေးတတ်ကာ သူ့ကို တော်လှန်ဝံ့ကြသည်မဟုတ်။ သူ့စီးပွားရေး သူ့သာကိုင်၍ မယားများကို အိမ်နှင့် ကားနှင့် လခ လုံလောက်စွာပေးထားသည်။ တော်ပြီပင်။

ကိုယ်ချစ်တတ်တဲ့ ဝါသနာကိုတော့ မထိကြနဲ့ပေါ့။

သူ့ရဲ့ သဘောကောင်းပုံ၊ ရက်ရောပုံတွေကြောင့် အပေါင်းအသင်းများကလည်း သူ့ကို ခင်မင်နှစ်လိုကြသည်။ ယောက်ျားချင်းချင်း မိန်းမအသစ်အဆန်းတွေ့လျှင် သတင်းပေးကြ၏။

ပိုက်ဆံရွှင်ပြန်တော့ သူ လိုချင်တာ ရမြဲ။

ပိုက်ဆံရွှင်ပုံချင်း တူတာတောင် သူများ မရတာ၊ ရဖို့ခက်တာကို သူ ရတတ်သည်။

ဥပမာ တစ်လောက သတင်းရတဲ့ မားဂရက် ဆိုပါတော့။

မားဂရက်၏ အဆက်အပေါက်ကို သူ မကြိုက်လှ။ ငယ်ငယ်က မယ်မြန်မာ ပြိုင်ပွဲများ ဝင်ခဲ့ဖူးသလား မသိ။ မြင့်မား ထွားကျိုင်းလှသည့် ဒေါက်တာခင်အေးရီတို့တောင် မားဂရက်နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် သေးငယ်နုနယ် ကျန်ရစ်သည်။ သိပြီ၊ သိပြီ။ ဘိုင်စကုတ်မင်းသမီး အနီတာ အိဂ်ဘတ်နဲ့ ဆိုက်ချင်းဆင်ဆင်ပဲ။ နည်းတဲ့အတိုင်းအတာတွေ မဟုတ်။ ခါးတုတ် ဗိုက်ပူတာ တစ်ခုပဲ။ မျက်နှာကတော့ ကရင်စပ်သလား၊ တရုတ်စပ်သလား မသိ။ မလှပေ။ မျက်စိမှေးသည်။ နှာခေါင်းပြားသည်။ မေးရိုးကားသည်။ မားဂရက်သည် တစ်ခုလပ်ဖြစ်သည်။ စိန်နဲ့၊ ရွှေနဲ့၊ အိမ်နဲ့၊ ကားနဲ့ပဲ။ လင်နဲ့ ကွဲတုန်းက ရလိုက်တာတွေကို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းလို့နေသည်။ အလုပ်တော့ မရှိ။ ကားတစ်စီးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း မန္တလေးတို့၊ ရှမ်းပြည်နယ်တို့ တက်နေသည်။ ဗလတွင်မက သတ္တိပါ ကောင်းသည့်မိန်းမ။

“ပိုက်ဆံ သိပ်ပေးရလား” ဟု မေးလိုက်ရ၏။

“ပေးတော့ ပေးရတာပေါ့၊ မေးမှ မေးတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်က သဘောကျမှ ရတာ ဆရာရေ။ ဟိုတနင်္ဂနွေနေ့က ကိုတင်ဝင်း သိတယ် မဟုတ်လား။ အဲ... ကိုတင်ဝင်းက ထမင်းစားခေါ်ပြီး ဘာမဟုတ်တာ သွား စမိတယ် မသိဘူးဗျို့၊ တစ်ချက်တည်း နားရင်းအုပ်ချလိုက်တာ ကိုယ့်လူကို ခွေခနဲ ကျသွားတာပဲ။ ကိုတင်ဝင်းက မားဂရက် တစ်စိတ်လောက်ရှိတာ၊ အကိုင်တတ်မှဗျ”

“သဘောကျပြီဗျို့၊ ခင်ဗျားနဲ့သိလား၊ မနက်ဖြန်ည ထမင်းကျွေးရ အောင်”

“သိတာပေါ့၊ ခုတစ်လောတော့ မဆုံမိကြဘူး။ ကျုပ်မိန်းမ သိသွားလို့ အိမ်မီးလောင်နေတာနဲ့ မလှုပ်ဝံ့သေးဘူး”

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ တွေ့ကြ၏။ “ဒါက ဦးလှဦးတဲ့။ ဆီစက် လေးလုံး ပိုင်ရှင်ပေါ့ဗျာ။ နယ်မှာ ဂျုံလည်းစိုက်တယ်” ဟု ခပ်နောက်နောက် မိတ်ဆက်ပေးခြင်း ခံရ၏။

“အလကား မားဂရက်၊ ကျွန်တော့်ကို အဖမ်းခံရအောင် လုပ်နေတာ” ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်၏။

မိန်းမက ခပ်တည်တည်ပင်။ ဘာမျှမပြောချေ။

“အေးဗျာ၊ ပြင်ပြောပါ့မယ်။ အောက်ပြည်ကို ဆိပုံးပို့တယ်၊ ရွှေချောင်းချတယ်”

သည်တော့လည်း မိန်းမက ရယ်မော၏။

သူတို့ စားသောက်ပြီးကြသော် ကိုလှဦးသည် မားဂရက်ကို ဘယ်လို ကိုင်ရမည်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ စိတ်ကူးမရှိသလိုပင်။ ဆီဈေးအကြောင်း ပြော၏။ ဘိန်းနှင့် ရွှေခိုးချပုံတွေ ပြော၏။ ငပလီမှာ လသာလျှင် ပျော်စရာကောင်းပုံတွေ ပြော၏။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား သွားလည် တာတွေ ပြော၏။

ညဉ့် ၁၀ နာရီခွဲမှ စကားဖြတ်ကာ “ကဲ... သွားစို့” ဟုသာ တစ်လုံး တည်း ပြောလိုက်၏။

နောက်ထပ် မားဂရက်နှင့် မတွေ့တော့။ အမှတ်တရတော့ ရှိပါသည်။

မားဂရက်ညီမ ပညာရေးဌာနက မာဂျရီနှင့် တွေ့လိုက်သေး၏။ ကြာကြာတွဲလိုက်သေး၏။ မာဂျရီ ဘယ်လိုအကပ်ကောင်းမှန်းမသိ။ နိုင်ငံခြားပါသွားမှ ကွဲကွာသွားကြသည်။ မာဂျရီက ညီမအငယ်ဆုံး နှောင်းမွေးကလေးမို့တဲ့။ အတိုင်းအထွာတွေ ကောင်းသော်လည်း အရပ်ပုသည်။ နှစ်ခြိုက်စရာကောင်းသည်။ ချစ်ကြိုက်လိုရသည်။ အိမ်နှင့်ရာနှင့် ထားမည်ပင် စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် မာဂျရီက အပျိုပင်။ ယောက်ျားကောင်းကောင်း ယူချင်သည်။ စထရင်းမှာ လက်ထပ်ချင်သည်တဲ့။ ထိုင်မသိမ်းထဘီ ဝတ်ချင်သည်။

မြနုနွာကတော့ သည်ဟာမတွေနဲ့ မယှဉ်ထိုက်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ကိုလှဦးက ချစ်ကြိုက်ချင်စိတ် ပေါ်ပုံမှာ တူတူပင်တည်း။ သို့ပေမဲ့ အေးမြလှတဲ့၊ ညိုရိပ်မှောင်တဲ့ မြနုနွာရဲ့ မျက်လုံးများသည် သူ့ကို ပူလောင်ခြင်းမှ ငြိမ်းချမ်းစေတာ အမှန်ပင်။ မပြစ်မှားသင့်ပါဘူးနော်လို့ တောင်းပန်နေသလိုထင်သည်။ ပိရိကျနသော နှုတ်ခမ်းများသည် သည့်ထက် ထူထဲ

ဖောင်းကြွလိုက်လျှင်။ သို့ပေမည့် မြနန္ဒာ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် သပ်ရပ်လွန်းလှ၏။ ကိုလှဦး၌ မြနန္ဒာ၏ အဖျားကော့သော နှာတံကလေးကိုသာ အားကိုးစရာရှိလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ယခုတစ်လော သူ့စိတ်ကို မြနန္ဒာက အတော်ပင် စိုးမိုးတာကို မခံချင်ဘဲ ရှိလေသည်။ မိန်းမများစွာကို တွေ့ကြုံလာခဲ့သော၊ မိန်းမဆိုတာကို တန်ဖိုးထားလေ့မရှိသော၊ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဆိုလျှင် အရိုအသေကင်းသော လှဦးပါကွယ့်။ မြနန္ဒာအပေါ် ညစ်ညမ်းလို့မရ။ မြနန္ဒာ၏ လည်တိုင်ကြော့ကို သူ့စိတ်ကူးနှင့် ကြည့်ဆဲ။ သူ့လက်များသည် မြနန္ဒာ၏ ခပ်ရွရွ ထုံးနှောင်သော၊ သိပ်ပြီး မပွရောင်းသော၊ ပျော့ညံ့သော်လည်း ထူထဲ ရှည်လျားသော ဆံပင်ထုကို ဖြေလျှော့လိုက်လိုစိတ်သာ ရှိလေသည်။

တစ်ခါ မြနန္ဒာသည် ဖဲဝိုင်းကို သမီးငယ်ကလေး ခေါ်လာသည်။ ကတိပျက်မည်စိုးလို့ လာခြင်း ဖြစ်သည်တဲ့။ ခဏပဲထိုင်ပြီး တောင်းပန်ကာ ပြန်သွားသည်။ သူတို့သားအမိ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမည်တဲ့။ ဘဲလေး အကသာ များ၍ လူကြည့်မများသော ရုပ်ရှင်မို့ သုံးရက်နှင့်သာ ရုပ်သိမ်းသွားသည်ဆိုတော့ ရုပ်ရှင်နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်မည့် တနင်္ဂနွေနေ့ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ရပါမည်တဲ့။ အဲသည် တစ်ကြိမ်က ကိုလှဦးသည် အနည်းငယ် နောင်တရလိုက်သည်။ မြနန္ဒာကိုတောင်းပန်ချင်သည်။ အားနာလှသည်။ မြနန္ဒာသည် ကားတစ်စီးနှင့်လည်နေသော၊ မိန်းမ ပွေသော ဆရာဝန်ကြီးကတော်မျှသာ မဟုတ်ဘဲ၊ သမီးကလေးအတွက် ဖဲဝိုင်းဖျက်၍ ရုပ်ရှင်ပြသော သားသည် အမေဆိုတာ သတိရသည်။ ကြံကြံဖန်ဖန် ရင်များပင် ခုန်ခဲ့သည်။ သားအမိနှစ်ယောက် လက်တွဲ၍ ထွက်သွားပုံကို စွဲကျန်ရစ်သည်။ သမီးကလေးက မြသီတာဆိုလား။ မြသီတာလေးက ဂါဝန်အဖြူကားကားလေးနှင့် သူ့အမေကို ခေါင်းလေးစောင်းလို့ မော့ကြည့်ကာ တတွတ်တွတ်ပြောကာ ထွက်သွားသည်။ သမီးလေးမျက်နှာမှာ မအော့ကို အင်မတန် တွယ်တာ ချစ်ချင်ဟန်ကို မြင်လိုက်သည်။ နာနီကို အမေထက် ခင်တွယ်သည့် ကလေးမျိုးမဟုတ်ချေ။ သူတို့ ဧည့်ခန်းဆင်ဝင်မှာ ထွက်ခွာကွယ်ပျောက်စမှာ မြသီတာကလေး၏ ကြောင်လည်ပင်းမှ ခြူးကလေး လှုပ်လိုက်သလို တခစ်ခစ် လှစ်ခနဲ ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြနန္ဒာကို စွဲမက်တာကိုတော့ ချိုးနှိမ်လို့မရ။ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် စီးကရက် မီးညှိပေးရတုန်းမှာ အနားက မခွာချင်ပေ။ သူသည် လူပျိုလူရွယ်လေးလို ကျေနပ်နေသည်။ (တစ်သက်လုံး လူပျိုလူရွယ်လေးလို နေလာသည်မှာတော့ အမှန်ပါပဲ။) ခပ်သင်းသင်း ရေမွှေးနံ့ကလေးလို ရှူရှိုက် နေသည်။ သစ်ခွပန်းနံ့လား၊ ဇီဝါပန်းနံ့လား။ အိမ်က မယားသည်တွေကို လည်း မပေးချင်၊ သမီး အကြီးဆုံးကိုလည်း အပျိုမလုပ်စေချင်သေးသဖြင့် သည်တိုင်း သိမ်းထားရသော သူ ဝယ်ထားသော တစ်ပေခန့် ရှည်သည့် ပြင်သစ်ရေမွှေးပုလင်းကြီးကို သတိရ၏။ မြနန္ဒာကို ပေးချင်၏။ ဘယ်လို ပေးရပါ့မလဲ။

တစ်ခါတုန်းက ဂျပန်ကုန်သည်တစ်ယောက်က ထောင်ကျနေသော စော်ဘွား၏ မယားချောကလေးကို လိုချင်နေတာ သတိရ၏။ စော်ဘွား ကတော်လေးသည် အင်မတန် ဘိုဆန်သည်ကို ရနိုင်သည်ဟု ဂျပန်က အထင်မှားနေဟန်တူသည်။ အရက်မူးမူးနှင့် ငါးရာပေးမယ်၊ တစ်ထောင် ပေးမယ်၊ အို... ထောင့်ငါးရာ ပေးမည်ဟု ဈေးချက်ချင်း မြင့်ပေးသည်ကို အိမ်လည်ရင်း ကြားခဲ့ရ၏။ ထိုဂျပန်သည် စော်ဘွားကတော်နှင့် ခင်သော ကုန်သည် မြန်မာမကို ပဒေသာကပွဲကြည့်ရင်း ငွေခုနစ်ရာ ပစ်ပေးသွား သည်။ ကုန်သည်မြန်မာမက ထပ်ပြီးတောင်းသေး၏။ ပေးသေးသည်လား မသိ။ ပွဲကြည့်သောအခါ စော်ဘွားကတော်လေးကို နားလှည့် ပါးလှည့်နှင့် ဖိတ်ခေါ်လာမည်ထင်သည်။ ဂျပန်များနှင့်အတူတူ တွဲထိုင်ခိုင်းသလား မသိ။ ထိုမြန်မာမသည် သိန်းငါးဆယ်ခန့် ချမ်းသာသည်လို့ နောက်တော့ သိရကာ ကိုလှဦးပင် အံ့ဩလိုက်လေသည်။

သို့ပေမဲ့ ယခုတော့ သူလည်း မြနန္ဒာကို သဒ္ဓါချင်လှသည်။ ရှိသမျှ စည်းစိမ် ပုံပေးချင်ပါရဲ့။ မြနန္ဒာကလွဲလျှင် ဖွဲနှင့် ဆန်ကွဲ ထင်နိုင်ပါရဲ့၊ ဟား... ဟား... စိတ်ကူးယဉ် သင်းခဲ့တဲ့ လှဦးပါတကား။

ဟုတ်သည်။ အေးစက်မယ် ထင်ရတဲ့ မြနန္ဒာရဲ့ လက်ဖျားများက ပူနွေးသားပဲ။ ထင်တာထက်လည်း ပျော့ပျောင်းလှတယ်။ နှစ်ယောက် တည်းသာ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာဆိုလျှင် ပွေ့ဖက်လိုက်မိတော့မည်။

ထိုခဏ၌ မြနန္ဒာ၏ မျက်တောင်ကော့များသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှား လာပြီး မျက်လွှာပင့်အတင်မှာ မျက်ခွံမို့မို့များနှင့် ကပ်နေကြ၏။ ညိုမှောင်

အေးဆေးသော မျက်လုံးများ ကြည်လဲ့နေသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ မိမိကို ဖောက်ထွင်းမြင်သလို ခက်ထန်သလို ထင်ပြီး မလုံမလဲစိတ် ဝင်လာ၏။ သူကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းများကတော့ ပြုံးကော့မြဲပင်။ ကလက်ချင်ဟန်ကို ရှာ၏။ မတွေ့။ အနည်းငယ် ရိုသေစိတ်ဝင်လာပြီး ဆတက်ထမ်းပိုး လိုချင် လာပြန်သည်။

သူ သတိရသော် မြနနှာ၏ နွေးထွေးသော လက်ခုပ်ကလေးသည် သူ့လက်ပေါ်တွင် မရှိတော့ဘဲ သူ မီးညှိပေးသော စီးကရက်သည် ရဲရဲနီကာ ပြာပင် တည်နေလေ၏။

ဦးသန်းတင့်၏ မယားသည် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း ယုယုခင် ကလည်း “ကိုကိုငမ်းတို့ရဲ့” အစချီကာ ပြောလိုက်သံ မပီမသ ကြားရ၏။ “တော်တော်သရမ်းတဲ့ ဟာမကြီး” ကျိန်ဆဲလိုက်ချင်သည်။

အိပ်မက် မက်လေ့မရှိသော ကိုလှဦး၏ မလှတလှအိပ်မက်သည် အလန့်တကြား ပျက်ပြားလေပြီ။

သို့သော် လင်းထင်ကတော့ အိပ်မက် အမြဲမက်တတ်သည်။

မြနနှာနှင့်ပတ်သက်သော အိပ်မက်များသည် အမြဲလှပ၍ ဝမ်းနည်း ဖွယ် အတိရှိသည်။ ဆုံးရှုံးခြင်းကို ပြတတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မြနနှာ သည် အသက်ရှင်နေလျှင် ဖမ်းလို့ မမိဘဲ ရှိတတ်ပြီး လက်မောင်းတွင်း ရောက်လာလျှင်တော့ သေလုဆဲ သို့မဟုတ် သေပြီးစ ဖြစ်နေတတ်သည်။ မြနနှာ၏ ရှားနဲလ်ရေမွှေးနံ့များ လှိုင်နေတတ်သည်။ နှင်းဆီပွင့်များ အိပ်မက် ကားချပ်၏ ဘောင်ပတ်လည်တွင် မယုံနိုင်အောင် ထောင်သောင်းနှင့်ချီ၍ ပွင့်နေတတ်သည်။ သည်လောက်များပြား၍ ထူးဆန်းသော နှင်းဆီ ခရမ်း ရောင်များ၊ ချောကလက်ရောင်များ၊ နှင်းဆီပြာများကို တွေ့ရပြီ။ ထို့ကြောင့် ပင် အိပ်မက်ထဲမှာလည်း အိပ်မက်မှန်း သိနေတတ်သည်။

သို့သော် ခေါင်းမာသော လင်းထင်သည် သူ့စိတ်ကို သူ ချုပ်တည်း၍

အိပ်မက်မှန်းသိသော အသိကိုဖျောက်ကာ ဆက်လက်၍ မက်သည့်အခါ မက်ပြီး နိုးသည့်အခါ နိုးတတ်သည်။

ထိုအခါ သူ့ကျောဘက်၌ အိပ်ပျော်နေသည်ဖြစ်သော ခင်အေးရီကြား မည် မကြားမည်ကို သိပ်မပူပင်ဘဲ “မောင်နှမ မြနန္ဒာ” ဟု နှုတ်မှ ညည်းညူ လေ့ရှိလေ၏။

မြနန္ဒာနှင့် လင်းထင်တို့သည် တော်တော်ခင်မင်ခဲ့ကြဖူးသည်။ အဲဒီ တုန်းက မြနန္ဒာသည် ယခုထက် အနည်းငယ် ပိုမိုနုနယ်ပြီး ပါးပြင်များ အလိုလို နီနေတတ်သည်ကို သတိရ၏။ အသက် ၂၃ နှစ်အရွယ် မြနန္ဒာက ကိုယ့်ထက် လေးငါးနှစ်ခန့် ကြီးလေတော့ လင်းထင်ကို မလေးစားလောက် ဘူး ထင်လေသလားမသိ။ ရင်းရင်းနှီးနှီး အတူတွဲလို့ သွားလာခဲ့ကြသည်။ အင်းလျားသို့ သွားကြ၏။ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များ၊ ပန်းသီး၊ နှင်းသီး၊ စပျစ်သီးများကို မြနန္ဒာက ယူလာပြီး စားကြ၏။ တစ်မျိုးတည်းသော အယူ အဆကို နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ပြောမိပြီး ရယ်မောကြရ၏။ (မြနန္ဒာ စိတ်ကူး နေသောသီချင်းကို သူ ညည်းမိလျက်သားရှိတတ်၏။) ဝတ္ထုစာအုပ် သုံးလေး အုပ်ကို တစ်ပြိုင်နက် ဟိုကူးသည်သန်း ဖတ်လေ့ရှိပုံကအစ တူတတ်၏။ မောင်နှမနှင့် တော်တော်တူသည်။ အမြွှာပူးနှင့် တော်တော်တူသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငြင်းခုံရတယ်လို့ မရှိ။ တမင်အလျှော့ပေး နေရတာလည်းမဟုတ်။ ငြင်းခုံစရာမပေါ်ဘဲ သဘောချင်း ညီနေတတ် ကြသည်။

သို့သော် လင်းထင်သည် ရေမကူးတတ်ချေ။

“နန္ဒာ သင်ပေးပါလား” ဟု စဖူး၏။

မြနန္ဒာက သိပ်ကို သဘောကျသွားသည့်ပမာ ခေါင်းနောက်ပစ်၍ ရယ်ကာ “အို... နန္ဒာ သူ့ရှေ့မှာ ရေမကူးချင်ပါဘူး၊ ရှက်တယ်” ဟု ပြော လေသည်။

“မောင်လေးပဲဗျာ”

“ဟင့်အင်း”

“တခြားသူတွေ ရှေ့တော့ ကူးတယ်”

“မကူးပါဘူး၊ သူကလည်း ယောက်ျားတွေရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ မကူးဘူး။ မိန်းမချင်းလည်း ရှက်တာပဲ”

ဒါနှင့် လှေ ခဏခဏလှော်ကြရ၏။ လင်းထင်က ပဲ့မကိုင်တတ်ပြန်
ချေ။ မြနန္ဒာသည် ကမ်းနှင့် မနီးမဝေးမှာသာ လှော်ချင်သည်။ မြနန္ဒာက
ပဲ့ကိုင်သည်မို့ လင်းထင်က ဘယ်လို အားကြိုးလို့လှော်လည်း လှေသည်
ကမ်းဘက်သို့ ဝှေ့ဝိုက်လာတတ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပဲ့ကိုင် သင်ပေးပါလား”

“ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သူကလည်း”

“ကျွန်တော် ပဲ့ကိုင်တတ်ရင် ဟိုအဝေးကြီး ရေလယ်ကို ရောက်အောင်
သွားချင်လို့”

“ရေလည်း မကူးတတ်ဘဲနဲ့၊ မှောက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“နန္ဒာက ဆယ်မှာပေါ့”

“ဘယ်ဆယ်နိုင်မှာလဲ”

“အဲဒီတော့လည်း နှစ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့ဗျာ”

မြနန္ဒာသည် ပဲ့ကိုင်တော့ သင်ပေးသည်။ တကယ်တော့လည်း
လင်းထင်တစ်ယောက်တည်း လှေတစ်စင်းနှင့် ယက်ကန်ယက်ကန် လုပ်နေ
ဖန်များလို့ တတ်တာထင်ပါရဲ့။ သူ တတ်ပေမဲ့ မတတ်ချင်ယောင်ဆောင်
နေသေးသည်။ မြနန္ဒာနှင့် လှေပဲ့မှာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ပူးကပ်ထိုင်ရတာ
ကို မက်မောကာနေသည်။

နောက်တော့ မြနန္ဒာသည် ရိပ်မိသွားပြီး လှေဦးမှာ သွားထိုင်နေတော့
လေရာ လင်းထင်သည် ခုမှ အကွက်ဆိုကပြီး ဟိုးအဝေးကြီးရေပြင်သို့
ဦးတည်လှော်ပြန်တော့သည်။ မြနန္ဒာသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောမလိုလိုဖြင့်
မပြောတော့ဘဲ ပြုံးနေကျ အပြုံးလဲ့လဲ့သာ ပျောက်ပျယ်သွားပြီး ငေးမော
နေလေသည်။

မြနန္ဒာနှင့် ခင်မင်ရသော ထိုတစ်နှစ်လုံးပင် သူတို့နှစ်ယောက်သည်
စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှအပ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ တစ်ချိန်သာ ရှိသဖြင့် မြနန္ဒာ ကျောင်းမလာ
သော နေ့မှအပ မနက်ခင်းတိုင်း တွေ့ကြသည်။ နံနက် စာသင်ချိန်ကို
နှစ်ယောက်လုံး မတိုင်ပင်ဘဲ လစ်ကြသည်။ မြနန္ဒာ ဘီအေ နောက်ဆုံးနှစ်၊
လင်းထင်က အိုင်အေ ပထမနှစ်၊ ကျောင်းသားသစ်။

“နန္ဒာ ဘီအေ အောင်ရင် ကျောင်းထွက်သွားတော့မှာပဲနော်” ဟု
သူ ပူပင်ခဲ့ရသည်။

“ဒါပေါ့”

“ကျောင်းထွက်ပြီး ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“အိမ်မှာနေရုံပေါ့၊ နန္ဒာ့ပါပါက အလုပ် လုပ်စေမှာမဟုတ်ဘူး။
စာသင်တာ အလှူသင်တာ”

“အလှူသင်တာ၊ ဆန်းလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အလှူသင်တာ”

“နန္ဒာ ကျူတာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါလား။ အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှာဖြစ်ဖြစ်၊
သမိုင်းဌာနမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်ဆရာမပေါ့”

“နန္ဒာ အလုပ်မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ကျောင်းကိုတော့ လာနေချင်သားပဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း တွေ့ချင်သားပဲပေါ့နော်” ဟု မြန်မာ၏ ပေါ့ရွတ်
ရွတ်လေသံကို စိတ်ထဲက နာသွားကာ မေးမိလျှင်

“တွေ့ချင်သားပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့” ဟု တံတွေးမျိုးပြီးမှ...

“သိပ်ကို တွေ့ချင်နေတာပဲ၊ အမြဲတွေ့ချင်နေတာပဲ”

“အိမ်လာလည်ပေါ့၊ သူကလည်း”

“မဝံ့ပါဘူးဗျာ၊ နန္ဒာအိမ်ကြီးက နန်းတော်ကြီးလို ထည်ဝါပါဘိသနဲ့။
ရဲတိုက်လိုလည်း လုံခြုံပါဘိသနဲ့။ သော့ခလောက်ကြီးက လက်တစ်ဝါး
လောက်နဲ့။ ဒရဝမ်လည်း စောင့်၊ ခွေးသုံးကောင်လည်းစောင့်”

မြန်မာသည် ရယ်မောပြန်ကာ

“ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ သူ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ။ အိမ်ရှေ့ ရောက်ဖူး
တယ်ပေါ့လေ။ ဒါနဲ့များ မနေ့က အိမ်နံပါတ်၊ လမ်းနံပါတ်တွေ မေးလို့”

“အိမ်ရှေ့ ရောက်ဖူးတယ်လေ။ အိမ်နံပါတ် မကြည့်မိဘူး။ အိမ်နံပါတ်
မေးမိတော့လည်း လမ်းနာမည် မမေးရင် ဘယ်တော့ကောင်းမှာလဲ။
မကောင်းတတ်လို့ မေးရတာ”

တကယ်တော့ သူ ညာလိုက်ခြင်းပင်။ မြန်မာနှင့် သိသိမှတ်မှတ်
မနက်တိုင်း အင်းလျားသို့ ရောက်ခဲ့ကြသော်လည်း မောင့်နှစ် မသိအောင်
ခပ်လှမ်းလှမ်းက တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့သည်မှာ များလှလေပြီ။ မြန်မာ
၏ ကားဒရိုင်ဘာနှင့် ပေါင်းရ၏။ အိမ်က ရသမျှငွေနှင့် ဖို့ရ၏။ ပြီးတော့
သည်ညနေ မြန်မာနှင့် သူ့ပါပါ၊ မာမာတို့ ဘယ်ရုပ်ရှင်သွားလိမ့်မည်ဆိုတာ

သတင်းယူရ၏။ ရုံရှေ့က စောင့်ရ၏။ မောင့်နှမ မမြင်အောင် ပုန်းရှောင်ရ ပြန်ပြီး မီးငြိမ်းမှဝင်ကာ မြနန္ဒာမျက်နှာ တစ်ခြမ်းမျှ မြင်ရသော ခပ်စောင်း စောင်း နောက်မကျတကျခုံက ထိုင်၍ကြည့်ရ၏။ အလင်းရောင်များသော အက၊ အခုန်ကားများကို သူတို့ ကြည့်တတ်ရာ မှောင်ရီရီတွင် ဝင်းပသော မြနန္ဒာ၏ မျက်နှာကို ဝမ်းသာအားရ ကြည့်ရတတ်သည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေများမှာ မြနန္ဒာတို့သည် လူအတော်အသင့်ကို ဧည့်ခံ တတ်ပြန်၏။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတန်းကြီး စီနေတတ်သည်။ ဧည့်ခန်းက ဓာတ်ပြားဖွင့်သံ၊ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံများကို နားစွင့်ရ၏။ ပိယာနို တီးသံကြားလျှင် မြနန္ဒာကို မှန်းဆမြင်ရ၏။ ဇာခန်းဆီးနား လာရပ်သည်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ရေးရေးမြင်ရ၏။ မကြာခဏပင် ဧည့်သည်များ ပြန်သည်အထိ သူ့ခြံဝမှာ ရစ်ဝဲကာ ဒရဝမ်နှင့် စကားပြောနေတတ်သည်။ မြနန္ဒာအခန်းမီး ငြိမ်းသွားမှ ပြန်လာရသည်။

သူကလေး နွမ်းနယ်နေရှာမလား။

မှန်ရှေ့မှာ သူ့ညိုမောင်းထူထဲသော ဆံပင်များကို ဖြေလျှော့သည့် အခါ ပြုံးရွှင်ကျေနပ်မည်လား။

ဧည့်သည်များထဲမှာ ယောက်ျားငယ် ဘယ်နှယောက် ပါသည်လဲ။

သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ လင်းထင်ကို သတိရနိုင်ပါ့မည်လား။

တဖြည်းဖြည်းတော့လည်း သူ့ရစ်ဝဲသီဝေပုံများကို မြနန္ဒာ သိရပြန် သည်။

“သူ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ” ဟု စိတ်ညစ်ညူးဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“မသိပါဘူး နန္ဒာရယ်” ဟု ဖြေမိပြီး သည့်ထက်ကောင်းသော၊ ပွင့်လင်းသောအဖြေကို မဖြေမိသည့်အတွက် နောင်တရ၏။ ပြောဦးမည်၊ အမိပြောဦးမည် စိတ်ကူးရင်း စိတ်ကူးရင်း နောက်ကျသွားကာ မပြောလိုက်ရ တော့ချေ။

“နန္ဒာ့ကို ချစ်တဲ့သူ၊ လိုချင်တဲ့သူတွေတော့ သိပ်ပေါတာပဲနော်” ဟု မရဲတရဲ စမိလျှင် “ဒါတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွယ်” ဟု တားတတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောပါနဲ့ဆို”

“စိတ်တော့မဆိုးပါနဲ့ နန္ဒာရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ချစ်တဲ့သူတွေ ပေါတော့ ရွေးစရာများတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား။ နန္ဒာ တကယ်သဘောကျ နိုင်မယ့်လူ ရှာနိုင်တာပေါ့”

မြန်နွာက စိတ်ညစ်ညူးဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းကာ နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ “နန္ဒာမှာ စေ့စပ်ပြီးသား၊ အစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲပဲ။ ပါပါ မာမာတို့ ထုံးစံပဲ။ ချစ်တဲ့သူတွေ ပေါတာက ပင်လယ်ရေလိုပဲ၊ သုံးလို့ မရဘူး။ သက်သက်မဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်တာပဲ။ နှမြောစရာကြီး” ဟု အစီအစဉ်မရှိ ပြောသေးတယ်။

“မချစ်ဘဲ ယူရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ကြောက်တယ်”

“ချစ်မှယူပေါ့ နန္ဒာရဲ့”

“ချစ်တဲ့သူလည်း မတွေ့သေးပါဘူး”

“တကယ်လား” ဆိုကာ သူ ဝမ်းနည်းသွားခဲ့သည်။

သူတို့သည် တိတ်ဆိတ်နေကြပြီး လင်းထင်က မကျေမနပ် ပြောမိသေးသည်မှာ...

“အချစ်ခံရတာ များတော့လည်း မဆန်းလှဘူးပေါ့နော်။ ဘယ်သူ့အချစ်မှ ထူးပြီး အဖိုးတန်မယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

မြန်နွာသည် လင်းထင်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ ခါတိုင်း အေးဆေးငြိမ်ဆိတ်သော အမူအရာ ပျောက်သွားပြီး ဖျတ်လတ်သွက်လက်လာကာ အပျိုဖြန်းကလေးလို မျက်နှာများပင် နီလာသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတစ်ချက် ငဲ့လိုက်ရာ တစ်ပတ်လျှို ထုံးထားသဖြင့် ဆံမြိတ်ညိုသည် ပခုံးပေါ်သို့ ပျံ့ဝဲဖြာသွန်းကျလာလေသည်။

“ဘယ်သူ့အချစ်လဲ”

လင်းထင်သည် ဆံမြိတ်ညိုကိုသာ ငေးကြည့်ကာ ခပ်လေးလေးပင် “မသိဘူးလေ” ဟု ဖြေမိလေသည်။

ကဲ... ဘယ်လောက်များ ရူးမိုက်တဲ့ သူငယ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အချစ်ပေါ့လို့ ဘာဖြစ်လို့ မပြောမိပါလိမ့်။ မောင့်အချစ်ပေါ့... မောင့်နှမ မြန်နွာရဲ့လို့ ဘာဖြစ်လို့များ မပြောမိပါလိမ့်။ သူသည် အင်မတန် ငယ်ရွယ်နံ့အသည်။ အဲဒီတုန်းက သူ ၁၇ နှစ်မျှသာပဲ ရှိသေးသည်။ မုဆိုးမ အမေနှင့် နေလာလို့များ မကြီးရင့်လေသလား။ အဖေကို မမြင်ဖူးလိုက်သည့် သားမို့

နံ့အလေသလား။ သူ စိတ်အားငယ်ရအောင် သူတို့သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါး လှတာလည်း မဟုတ်။ အမေ့လုပ်ငန်းက နှစ်စဉ်ရငွေသည် သူ မြန်းတတ်၊ သုံးတတ်၊ လည်ပတ်တတ်လျှင် သူဌေးသားကလေးနီးပါးမျှ နေနိုင်လောက် အောင်တော့ လုံလောက်မည်။

ဒါမှမဟုတ် အမေ့တစ်ဦးတည်းသောသားပီပီ အိမ်မှာနေသည် များ ကာ စာအုပ်နှင့်၊ ပတ္တလားနှင့်၊ စောင်းကောက်နှင့်ဆိုကာ၊ တီးကာ၊ ကဗျာ စပ်ကာ၊ ဝတ္ထုရေးကာ နေခဲ့ရလို့ လက်တွေ့မှာ မသွက်လက်တာ ဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ မြန်နွာနှင့် တွေ့သည်အထိ ဆယ်တန်းကျောင်းတွင် ဆယ်နှစ်ကျော် နေခဲ့ရာမှာ တစ်ခါမျှ ရည်းစား မထားဖူးခဲ့ချေ။ သူ့အပေါင်းအသင်းများသည် ဘကြီးက မွေးသော လိမ္မာလှသည့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲနှင့် အစ်မဝမ်းကွဲများသာ ဖြစ်လေသည်။ အမေက “သားသားလေး” ဟုခေါ်လျှင် သူတို့က “လင်းထင် လေး” လို့၊ “မောင်မောင်လေး” လို့၊ “ညီညီလေး” လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူက လည်း အမေ့တွင်မက အစ်ကို၊ အစ်မနှင့် ဘကြီးတို့ကို ခေါင်းခွေကာ နေခဲ့ တတ်သည်မှာ ယခုထိပင်။

တစ်နေ့တော့ မြန်နွာ “ဟေ့... သူက ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာဆို” လို့မေးလေသည်။ သူတို့ခင်မင်လာပြီး သုံးလေးလအကြာလောက်မှာ ထင်သည်။

- “ဘယ်သူပြောလဲ” ဟုသာ ဖြေလိုက်ရာ...
- “ကြည့်စမ်း၊ နန္ဒာကိုတော့ မပြောဘူး။ ဒီတော့ နေ့တိုင်း တွေ့နေပြီး”
- “ဘာပြောရမှာလဲ နန္ဒာရဲ့၊ နန္ဒာ မဖတ်မိဘူးလား”
- “ဟင့်အင်း၊ မြန်မာလိုရေးတာလား”
- “ဒါပေါ့”
- “အို”
- “ဘာအိုလဲ”
- “နန္ဒာက မြန်မာစာမှ မဖတ်တာ”
- “ဟောဗျ” ဟု လင်းထင်က ဆိုခဲ့သည်။
- “သူကလည်း” ဟုသာ ဆိုမြဲဆိုသည်။ မြန်နွာသည် ဝေခွဲမရဟန်နှင့် ကြည့်နေလေသည်။
- “ရှုမဝတို့၊ မြဝတီတို့၊ တာရာတို့ မဖတ်ဖူးဘူးလား”

“တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးဘူး။ မဂ္ဂဇင်းလား၊ ဂျာနယ်လား”

“တော်ပါသေးရဲ့။ မြန်မာစကားတတ်လို့” ဟုသာ သူက ပြောလိုက်လျှင် မြန်နွာက အရိုးခံဖြင့် “ဟုတ်တယ်၊ သူ မသိဘူးလား၊ ကျောင်းမှာက လွဲလို့ အိမ်မှာ မြန်မာလိုလည်း ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး”

မြန်နွာက ထိုအယူအဆကို ခုမှကြားရသည့်သဖွယ် မျက်လုံးကြီးများ ပြူးကာနားထောင်နေပြီး “နန္ဒာတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာပါပဲ” ဟု ပြောသည်။

“အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ ရှင်ပြုတုန်းက နန္ဒာလည်း နားထွင်းရတယ်၊ နားသရတယ်၊ နားပေါက် မဖောက်ဘူးလေ။ ထိုင်မသိမ်းထဘီ အလှဝတ်ပြီး ညှပ်ပန်ရတဲ့ နားကပ်ကလေး ပန်ပေးတာပေါ့။ ပါပါ ဂျပန်က ဝယ်လာတဲ့ ပုလဲကြိုး အရှည်ကြီးလည်း ရတယ်။ သိပ်လှတာပဲ။ ဒါနဲ့ ထတောင် ကသေးတယ်”

“ငယ်ငယ်တုန်းကလား”

“နန္ဒာ ငါးနှစ်အရွယ်လောက်ကပေါ့။ အို... အဲဒီတုန်းက သူတောင် မမွေးသေးဘူးနော်”

သူက ဘာမျှ မပြောဘဲ နေနိုင်သည်။

“သူ ဘယ်လိုကဗျာတွေရေးလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး။ နန္ဒာလည်း မဖတ်ရဘူးလား”

“ကျွန်တော် ရေးတာက သိပ်မဆန်းပါဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်ပါပဲ” ဟု သူက အနည်းငယ် ရှက်ရှက်ဖြင့် အချိန်ဆွဲနေလိုက်သေး၏။

“နေပေါင်း ရာထောင်ဝင်လို့ လပေါင်း ရာထောင် ထွက်ခဲ့တာတို့၊ လိပ်ပြာကလေး နန္ဒာပခုံးပေါ် လာနားတဲ့အခါ၊ နန္ဒာ့ဆံပင်ထဲ သစ်ရွက်တွေ ကြွေပြီး ငြိလာတဲ့အခါ မောင်က လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သိစေချင်တာပေါ့”

သည်တစ်ခါပဲ သူသည် လွှတ်ခနဲ “မောင်” လို့ သူ့ဘာသာ ပြောခဲ့မိသည်။ သူ့မျက်နှာ နီလာဆဲ။ မြန်နွာက သတိပင် မထားမိလေသလားမသိ။ အမှုမဲ့လိုပင်။

“ကဗျာလေးတွေက လှမှာပေါ့နော်” ဟုသာပြောသည်။

“မသိဘူးလေ၊ ဖတ်ကြည့်ပေါ့။ ဖတ်တတ်ရဲ့လား မြန်မာလို”

“အောင်မာ... မကဲစမ်းပါနဲ့။ ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ပါပါက သိပ်ဘိုဆန်လို့သာ။ ပြီးတော့ အင်္ဂလန်မှာ ၁၂ နှစ်လောက် နေလာခဲ့တာ။

မာမာဘက်ကလည်း အဘိုးက ဂျာမန်စပ်ဆိုတော့ ဂျာမန်လို တစ်သက်လုံး သင်နေရတာနဲ့ မြန်မာ မဖတ်ရတော့ဘူး။ ခုလည်း ပြင်သစ်စာ သင်နေရပြီ။ ပါပါက ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းထားပေးချင်တာ။ စစ်ဖြစ်သွားလို့တဲ့” ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြောသည်။

“အင်္ဂလန်သွားနေရင် ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ရ သိရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”
“ဒါပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဟု သူက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလိုက်ရာ မြနန္ဒာသည် စိတ်တော်တော်ဆိုးကာ ကျောင်းဆောင်ဘက်သို့ ထပြန်သည်ကို ကမန်းကတန်း လိုက်ခဲ့ရသေး၏။ အဲသည်တုန်းက သူတို့သည် စကားတစ်လုံးမှတော့ မပြောနိုင်ကြ။ လင်းထင်သည် ရင်များလည်း ဒိတ်ဒိတ်ခုန်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာသည်။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ မြနန္ဒာ ခုတစ်လော စိတ်ခဏခဏဆိုးသည်လို့ သူ သတိရသည်။ သူကသာ နွဲ့ချင်တာပဲဟု စဉ်းစားသည်။ လင်းထင်သည် ခေါင်းနှင့်ခွေ့ရဖို့ လမ်းမမြင်။

မြနန္ဒာသည် မိန်းကလေးများ နားရာအခန်းသို့ ဝင်သွားလျှင်တော့ သူ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ စိတ်ညစ်လာပြီး အိမ်သို့သာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အမေကတောင် မေးသေးသည်။ “သား၊ သား နေမကောင်းဘူးလား” ဟု ပူပင်လာသည်။ တကယ်တော့ သူသည် ကိုယ်မပူချေ။ မြနန္ဒာနှင့် အင်းလျားကန် သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်ကြစဉ်က နေပူထဲ သူ ရောက်နေသည်။ မြနန္ဒာက ရွှေ့ခိုင်းပြီး နောက်တော့ မေ့သွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သီချင်း၊ ဂီတကိုလည်း အတူချစ်ကြသည်။ ကာလပေါ် ကျော်ကြားသော သီချင်းများကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆိုခိုင်းကြ၏။ လင်းထင်က ဆိုရတာများသည်။ မြနန္ဒာက ရှက်တတ်သည်။ ပြီးတော့ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် မြနန္ဒာရသော သီချင်းများမှာ အင်္ဂလိပ် သီချင်းများဖြစ်၍ ပီယာနိုတီးလျှင် ရှေးသီချင်း တီးသည်ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ် ရှေးသီချင်းသာ ဖြစ်သည်ဆိုတာ သိရပေ၏။

“အိတာလျံ ဘုန်းကြီးဆီက သင်တာ” ဟု ပြောပြသေးသည်။

“နောက် နန္ဒာ ၁၅ နှစ်သမီးလောက်ရောက်တော့ ဖာသာဂျီအိုဗာနီက ရန်ကုန်ကျောင်းအုပ်ဖြစ်ပြီး ပြောင်းရတယ်။ ပါပါက ပီယာနိုတီး သင်တာ ပျက်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး အဲဒီနှစ်မှာပဲ နန္ဒာတို့အိမ်ကို ဆောက်တာပေါ့။ မက်ထရစ်

လည်း ဖြေရတော့မယ်ဆိုပြီးပေါ့”

ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါပေသည်။

သိပါသည်။ အဲသည်ကတည်းက သိလိုက်သည်။ မြနန္ဒာနှင့် လင်းထင်တို့သည် တစ်ကမ္ဘာဆီက လာသည်။ တစ်ကမ္ဘာဆီမှာ နေကြသည်ဆိုတာ။ မြနန္ဒာလို သူ အင်္ဂလိပ်စကား သွက်သွက်မပြောတတ်။ မြနန္ဒာလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ မနေတတ်။ မနေချင်။ မြနန္ဒာကြိုက်တတ်သော ဘောင်းဘီရှည်နှင့် နက်ကတိုင်လည်း သူတစ်ခါမှ မဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူး။

“အပေါ်က ရုပ်ဝတ်ပြီး အောက်ကလုံချည်ဝတ်တော့ ကြည့်ရဆိုးတာပေါ့။ အပေါ်က ကျကျနနဝတ်ပြီး အဖျားရှူးသွားတာနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ ပြီးတော့ လုံချည်ဝတ်တော့ မိန်းမနဲ့တူနေတယ်။ မတူဘူးလား။ ကြည့်နေကျနေလို့သာ သတိမရကြတာ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ပါပါဆို ဘယ်တော့မှ လုံချည်မဝတ်ဘူး။ လက်ဆောင်ရတဲ့ ဘန်ကောက်ပုဆိုးတွေဆို မာမာကလည်း ဘန်ကောက်မကြိုက်တော့ ကူရှင်အစွပ်ပဲ ချုပ်ပစ်လိုက်ရော”ဟု မြနန္ဒာက ပြောဖူး၏။

“နန္ဒာနဲ့ပေးစားမယ့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲကလည်း ဘောင်းဘီနဲ့ နက်ကတိုင်နဲ့ပေါ့နော်”

“သူကလည်း”ဟုသာပြောကာ မြနန္ဒာသည် မရွှင်မလန်းရယ်သည်။

“သူက ခု ရန်ကုန်မှာလား၊ ကျောင်းသားလား၊ အလုပ်လုပ်နေပြီလား”

“အမေရိကမှာ၊ ဆရာဝန်ပဲ”

မြနန္ဒာနှင့် မဆုံစည်းခဲ့ရလျှင် ကောင်းမှာဟု သူ မကြာခဏတွေးခဲ့သည်။ သို့သော် မြနန္ဒာကို နာမည်ကြားစက နာမည်ကိုချစ်ခင်သည်၊ လှပုံ၊ ချမ်းသာပုံ၊ ဘိုဆန်ပုံ၊ ဆွေမျိုးကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံ ကြားရပြန်တော့လည်း ချစ်ချင်တုန်းပဲ။ မမြင်ဖူးခင်က ချစ်တယ်ဆိုတာ ၁၇ နှစ်သားဘဝမှာတော့ ဖြစ်နိုင်နေတာပဲ။ တစ်ညမှာ မာရ်နတ် သွေးဆောင်ရာသို့ လိုက်မိ မှားသည်ထင်။ ကရင်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖိတ်သည့် ပုဂံဆောင် ညစာစားပွဲသို့ ရောက်ခဲ့ရာမှ မြနန္ဒာနှင့် တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်မိလျက်သားရှိရ၏။ နာမည်ကြီးလှသည့် အရှိန်အဝါ ခန့်ညားလှသည့်မြနန္ဒာကို ဘေးပတ်လည်မှ စားပွဲများက ငေးမောရစ်သိဆဲ။ သူက အမှတ်တမဲ့ မြနန္ဒာဆေးစားပွဲတွင် မြနန္ဒာနှင့် ကပ်လို့ထိုင်မိသည်။ မြနန္ဒာစားပွဲတွင် ပါမောက္ခတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းသား

ကြီးတစ်ဦးသာ ထိုင်နေသည်ကို သူမသိခဲ့။ ကျောင်းသားသစ် ပွဲခင်းမဝင်ဖူးသူ ဆိုတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကုလားထိုင်လွတ်သည်ကိုသာ မြင်၍ ဝင် ထိုင်မိခြင်းပင်။

မြနန္ဒာသည် ငွေပြာနုရောင် ခပ်မှုန်မှုန်လက်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့၏။ အဲသည်ခေတ်က ဝတ်စားဟန်အတိုင်း သူ ကလေးရဲ့ခေါင်းမှာ ဖဲပြားချည်သော်လည်း ဖဲပြားသည် သေးငယ်မျှင်နု၍ လေလွင့်သဖြင့် လွင့်လာသော တိမ်တစ်စလို့ ချစ်ဖွယ်ကလေးရှိသည်။

ပါမောက္ခနှင့် ကျောင်းသားကြီးက သူ့ကိုအဖက်မလုပ်။ မြနန္ဒာကို ပဲ အရေးပေးနေကြသည်။

လင်းထင်ကတော့ သူ့ရင်ကိုထိတ်စေကာ ပွဲလယ်တင့်လှသော အလှမယ်ကို အခွင့်ရတိုင်း ခိုးပြီးကြည့်ကာ ထပြေးချင်လည်း မပြေးတတ်။ သူငယ်ချင်း ကရင်ကျောင်းသားကလည်း ဘယ်ရောက်နေသည်မသိ၊ လာ မိတာ မှားပြီလို့ နားရွက်များ ထူပူနေဆဲ။

“ကိုယ့်နာမည်က မြနန္ဒာပါ။ ယူကော”လို့ အလှမယ်က မိတ်ဖွဲ့ သည်။

မြနန္ဒာက သနားညှာတာတတ်တာပေါ့။ ပါမောက္ခတို့က ငြူစူနေဆဲ၊ လင်းထင်က ရင်ထဲတွင် သေနတ်ပစ်သည်လောက် မြည်မည်ထင်ကာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သူ့ရင်ခုန်သံကို ကြားမှာကြောက်နေလေ၏။

“ကျွန်တော်က လင်းထင်ပါ”

အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားလာပြီး ...

“ဪ ... စာရေးတယ်မဟုတ်လား”ဟု ပြောသည်။

အဲဒီတုန်း မြနန္ဒာဟာ သူ့ကို မညှာတာလိုက်ရင် ကောင်းမှာ။ ခုတော့ ဘေးက ပါမောက္ခနှင့် ကျောင်းသားကြီးကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ လင်းထင်နှင့် သာ ရယ်မောပြောဆိုနေသည်။ သူများတွေ တွဲကကြပြန်တော့ မြနန္ဒာကပင် စပြီး “သွားကရအောင်”လို့ ခေါ်သည်။ ဘုရင်မဆိုတော့ အရင်စပြီး ခေါ်ရတဲ့ ထုံးစံရှိတာပေါ့နော်။ လင်းထင်က “ကျွန်တော် မကတတ်ဘူး”ဆိုပဲ။ သူ ကလေးက ထနှင့်ပြီ။ သူတို့သည် တကယ်တော့ မကခဲ့ပေ။ မြနန္ဒာကသာ တစ်ချက် နှစ်ချက် ခြေကစားလိုက်ပြီး ကသူတွေကြားထဲမှ ဖြတ်လာကာ သူတို့သည် လသာဆောင်ဘက် တောင်ထန်းပင် ပန်းအိုးများကြား

ရောက်နေကြသည်။

“ဘယ်သူနဲ့မှ မကချင်လို့ သူ့ကို အတာချပြီး ခေါ်လာတာ”ဟု ကလေးသဖွယ် ပြောကာ ရယ်သေး၏။

“ကျွန်တော် ကတတ်နေရင်ကော”ဟု လင်းထင်က စကားသွက် လိုက်ရာ ...

“ယူ မကတတ်ပါဘူး၊ ကြည့်ရင်သိတာပေါ့၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ဦး၊ ကရတဲ့ ပွဲတွေမှာ ယူ့ကိုမှ မတွေ့ဖူးဘူးလို့ ပြောတာ”

“ကျွန်တော်က ဒီနှစ်မှရောက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ နန္ဒာက နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူကြီးပဲ။ ယူ့ကို စောင့် ရှောက်ရမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”ဟု စိတ်ရောမာန်ပါ ပြောမိသည်။

“ဘာ ဘာသာ ယူလဲ”

“မမ ယူတဲ့ ဘာသာပဲ”

“မမတဲ့၊ မခေါ်ပါနဲ့၊ နန္ဒာပဲခေါ်ပါ။ ပြီးတော့ နန္ဒာ ဘယ်ဘာသာ ယူတယ်ဆိုတာ သိလို့လား”

“နာမည်ကြီးပဲဗျာ၊ အတန်းချည်း တက်နေရလို့ လိုက်မကြည့်အား သေးလို့ မတွေ့ဖူးတာ။ မမ ... အဲ နန္ဒာအကြောင်းတော့ အများကြီး သိနေ တာပဲ”

“နန္ဒာအကြောင်း ဘယ်သူမှမသိပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”ဟု သူကလေး က ငြင်းဆိုသည်။ ပြီးတော့ “ဘာဖြစ်လို့ အတန်းတွေ တက်နေတာလဲ၊ နန္ဒာဆို မနက်ပိုင်း ဘယ်တော့မှမတက်ဘူး။ မနက်ပိုင်းက အင်္ဂလိပ်စာပဲ သင်တာပဲ။ မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ရှိတ်စပီးယား ပြဇာတ်သင်တဲ့အတန်းပဲ တက်ချင် တယ်။ တခြား ဘယ်အတန်းမှ မတက်ချင်ဘူး”

“ညနေပိုင်းကတော့ ကိုယ်ယူတဲ့ဘာသာတွေ သင်တာဆိုတော့ တက် ရမှာပေါ့။ မနက်ပိုင်း မတက်နဲ့ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်နေမှာလဲ”

မြနုနွာ ညင်သာစွာ ရယ်မောသည်။ “နန္ဒာတော့ အင်းလျားကန်မှာ သွားထိုင်နေတာပဲ။ ဝတ္ထု ဖတ်နေတာပဲ၊ သစ်ရိပ်လည်း ကောင်းတယ်။

သူများတွေ မသိအောင် ဘယ်သူမှမပြောဘဲနဲ့ သွားထိုင်နေတာပဲ”

“ခု ကျွန်တော် သိသွားပြီဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း နေလို့ ဘယ်ရတော့မလဲ။ ကျွန်တော်လာမှာပေါ့” သူ အရက်မသောက်ဘဲ မူးနေသည်။ ရဲတင်းနေသည်။

“ခါတိုင်းတော့ အဲဒီလို လိုက်လာတဲ့သူတွေတော့ သိပ်စိတ်ဆိုးပစ်လိုက်တယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုရော”

“မောင်လေးပဲ” ဟုသာ ပြောကာ ညင်သာစွာ ရယ်ပြန်သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ သူ့ကို အဆိပ်မရှိဘူး ထင်လို့သာ ရောနှောခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျေးတောသားကို နတ်သမီးလှည့်ဖြားသလိုပေါ့။ အို ... သည်လိုလည်း မဆိုချင်ပါ။ မြနန္ဒာသည် သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မဆို ရိုးဖြောင့်ခဲ့သည်။ မြနန္ဒာမှာ စေ့စပ်သူရှိပြီး အချစ်ကိစ္စများ မြနန္ဒာသဘောဖြင့် ဘာမျှမလုပ်နိုင်ဆိုတာ လူတိုင်း အသိပင်။ လင်းထင်ကသာ မြနန္ဒာ နှုတ်ကထွက်မှ ယုံမည်ကြံကာ သည်အကြောင်းကို စိတ်ထဲမထည့်ချေ။

သို့သော် တစ်သက်လုံး အမေ “သားသား” အဖြစ် ကြီးပြင်းလာပြီး အဲဒီတုန်းက ၁၇ နှစ်သာ ရှိသေးသည့် လင်းထင်သည် ဘယ်လို ကြီးကျယ်သော စာအုပ်များကို ဖတ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ လူရေမလည်သည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ သူ မြနန္ဒာကို စွဲလမ်းတသ နေလျက်က ဘယ်လိုစကားဖြင့် သွေးဆောင်မည်။ ဘယ်လို ပေါင်းသင်းရအောင် ကြံမည်လို့ အစီအစဉ် မရှိ။ သတိမရ။ မောင့်နှမ လှမျက်နှာကိုသာ တစ်မိမိမိကြည့်လို့ နေချင်သည်။ လက်ဖျားပခုံးကလေးကိုမှ တို့ထိဆုပ်ကိုင်ဖို့ စိတ်မကူး။ သူ စိတ် အင်မတန် လှုပ်ရှားရင်တော့ မြနန္ဒာနှင့် ပူးကပ်ထိုင်ကာ မြနန္ဒာ၏ မွှေးသင်းသော ဆံနွယ်များ လေအဝှေ့မှာ သူ့မျက်နှာပေါ် လွင့်ပါလာသည်ကို ကြက်သီးချမ်းမြ နမ်းရသည်။

ပြီးတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကဗျာစပ်ပြီး မနတတ်လေတော့သည်။

မောင့်လွမ်းဖက်သို့
နံနက်စောသီ၊ နှင်းရီညိုမှုန်
သစ်ဆုံနုသစ်၊ ပုရစ်ငုံလဲ့

ရွက်နွဲ့ကြားမှ
စကားတွတ်တီ၊ ငှက်တေးသီလျှင်
ပီပြင်လှသော၊ မအံ့ဩနှင့်
မောင့်တောအုပ်က လွတ်လိုက်သည်။

လှဝင့်ဝါရွက်
နန္ဒာနှမ၊ ကိုယ်တည်းညဦး
ပပငွေရည်၊ မြခြည်လက်ရွန်း
ပက်သွန်းယိုကျ၊ ပြတင်းဝ၌
နှင်းထပက်ဖျန်း၊ မှုန်ခိုးသန်းလျှင်
ချမ်းမြလွန်းသည်၊ လွမ်းခက်မည်လို့
တန့်ဆည်ခန်းဆီး၊ ဇာမြီးဖြာခက်
မကာရက်နှင့်
ပင့်သက်ငွေလွင့်၊ မောင်လွင့်သည်ပင်။

နေရှိန်ဝင်းဝင်း၊ နေ့ကြည်လင်းမှု
ဖန်ဆင်းလိုက်သော၊ နှင်းဆီတော၌
မက်မောရိပ်သာ
မောင်လာချင်လည်း၊ လာခက်ခဲ၏
လက်တွဲသိမ်းပွေ့၊ ကြင်မွေ့ခေါင်
မက်မောခင်မည်၊ မထင်ဝံ့စား
စကားမသွက်၊ ဖွင့်ဟခက်ခဲ
မြေအက်ကြားမှ၊ မြက်ပွင့်မျှသာ
နှမတစ်နေ့ မေ့ရစ်မည်။

... ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။

မြနန္ဒာနှင့် ဘယ်လိုစ၍ ဘယ်လိုဆုံးသော ဇာတ်လမ်းဆိုတာ နာမည်
တပ်ရ ခက်လှပါသည်။ ဘယ်လိုမှ မစဘဲ၊ ဘယ်လိုမှလည်း မဆုံးသော
ဇာတ်လမ်းဆိုတာကို မရှိထိုက်ပါဘူးလို့ ပြောရရင် ပိုမှန်မလား။

မြန်နွာသည် မြန်မာမဂ္ဂဇင်းများကို ဖတ်လာပြီး လင်းထင်၏ ကဗျာ
ကလေးများကိုပင် နောက်ပြောင်ကိုးကားတတ်လာသည်။ ပြီးတော့ ...

“သူက ဂျာမနီလို တတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဂျာမန် ကဗျာတွေ
သိပ်ကောင်းတာပဲ” လို့ ပြောတတ်၏။

“နန္ဒာ သင်ပေးပါလား”

“တကယ်လား၊ အကြာကြီး သင်ရမှာ”

“တစ်သက်လုံးလား” ဟု သူက ထုံးစံအတိုင်း မထိတထိပဲ စလိုက်
သည်။

“အိမ် ဆိုတဲ့ ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ်ကို ခဏခဏ ဆိုမိတယ်။ ဟေလ
ဒါလင်းရဲ့ ကဗျာပဲ” ဟု ဂျာမန်လို ရွတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ မြန်မာလို
ပြန်ပြောသည်။

“လှေသမားဟာ

ဟို့ အဝေးက ကျွန်းတွေမှာ

ကောက်သိမ်းပြီးတော့

သူ့အိမ် ...

ငြိမ်းချမ်းတဲ့ သူ့မြစ်ချောင်းထံ

ပြန်လာခဲ့တယ်။

ကိုယ်လည်း အိမ်ပြန်ချင်ပါရဲ့

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ

ဘာများ ရိတ်သိမ်းစရာ ရှိပါသလဲ။

ဒုက္ခခံစားခြင်းသာ ရိတ်သိမ်းစရာ ရှိခဲ့တယ်။

မိတ်ဆွေ ... မြစ်ကမ်းနဖူးရယ်

သင်ဟာ

ကိုယ့်ကို မွေးမြူကြီးပြင်းစေခဲ့တယ်။

အချစ်ရဲ့ ဝေဒနာကိုရော

သက်သာရာရအောင်
သင် မတတ်နိုင်ဘူးလား။

အို ... ကိုယ့်ကလေးဘဝရဲ့
တောအုပ်များ
ကိုယ် အိမ်ပြန်လာရင်
ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို
တစ်ဖန်ပေးနိုင်ပါဦးမလား”တဲ့။

လင်းထင်ကတော့ ရင်ခုန်လာပြန်သည်ကို ထိန်းသိမ်းရင်း ...

“မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးယူရင်တောင် ရတယ်။ လက်ရှိ ပါမောက္ခကို
ဖြုတ်လိုက်ရင်ပြောတာ။ သူက အသစ်အဆန်းကို မကြိုက်ဘူးတဲ့။ စာရေးမ
တစ်ယောက်တောင် လေချွန်မိလို့ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ဆိုလား”ဟု ပြောလိုက်
ရာ ...

မြနုနွာသည် မရယ်ပြုံးဘဲ ရှစ်ကြောင်းမျှသာရှိသော ဂျာမန်ကဗျာကို
အစအဆုံး ပြန်ရွတ်ပြန်သည်။

သိပ်ပျော်မှာပဲ။ သည်လိုသာ တစ်သက်လုံး နေရရင် သိပ်ပျော်မှာပဲ။
တစ်ယောက်တစ်လှည့် နွဲ့မှိပြီးတော့ပေါ့။ သူကလေးသာ သူ့ပါပါ မာမာတို့
အိမ်မှာ မမွေးဘဲ တို့အိမ်မှာ မွေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ မောင့်နှမ
မြနုနွာပေါ့။

အင်းလျားတစ်ဝိုက်မှာ နေ့စဉ်လို ခင်မင်တွေ့ဆုံနေကြဆဲ။ မိုးရာသီ
ပြင်းထန်လာသည်။ ကားနဲ့ ကျောင်းတက်သူမို့ထင်ပါရဲ့။ မြနုနွာမှာ ထီးမပါ
ချေ။ ကားပေါ်မှအဆင်း ဒရိုင်ဘာ ကုလားကြီးက ထီးနှင့် လိုက်မိုးပို့သည်။
မြနုနွာကို သစ်ရွက်အောက်က မိုးပေါက်များ စိုကာ နဖူး၊ နားထင်မှာ
ဆံယဉ်များ ကပ်ငြိလျက် တွေ့ရတတ်သည်။

“ပြီးတော့ နန္ဒာက ထီးလည်း မကြိုက်ဘူး”လို့ ပြောချေသေး။

“ထီးပဲ၊ ကြိုက်လို့ဆောင်းတာ ကျနေတာပဲ။ ကလေးမလေးက
လည်း”ဟု သူက ဆိုလျှင်-

“ငရဲကြီးမယ်နော်၊ မမက ခြောက်နှစ်တောင် ကြီးတာ”

ပြီးတော့ သူတို့သည် နေ့လယ်စာ ကြိုရာဝယ်စားလျှင်စား၊ မစားလျှင် မြနန္ဒာ၏ ပေါင်မုန့်၊ ပန်းသီးများကို စားကာ လင်းထင်၏ ထီးကောက် တစ်လက်တည်းကို နှစ်ယောက်တွဲဆောင်းကာ ပြန်လာကြ၏။ ကလေးများ သဖွယ် သူတို့ အပြစ်ကင်းစင်သည်မို့ ဘာမျှလည်း ထူးထူးထွေထွေ မတွေးမိကြ။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အသိအမှတ် ပြုလေပြီ။

မိုးရွာလွန်း၍ နေစရာ မရှိလျှင် ယုဒသန်ကောလိပ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ခိုဝင်ကြသည်။ အကြော်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ သူတကာ မျက်စိမှာ ဘယ်လိုမြင်မည်ကို စဉ်းစားမိခြင်းလည်း မရှိ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်း မရှိ။

လင်းထင်ကတော့ ထိုတဒဂ်ကိုသာ မက်မက်ပြီး ထိုတဒဂ်ရဲ့ အပြင်က ကိစ္စများကို မစဉ်းစားမိ။ နေ့ရောညဉ့်ပါ မြနန္ဒာနောက် လိုက်ဖန်များ၍ အမေဆိုပြောလျှင် အမေရင်ခွင် ခေါင်းနှင့်ခွေ့ကာ၊ စာတစ်ဖက် ကျက်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကဗျာများစွာသာ ရေးခဲ့သည်။ ကဗျာကိုတော့ သူ အဆုံးသတ်တတ်သားပင်။

တိမ်ထုမီးခိုး
မည်းညှိုးပြိုလိုမ့်၊ မြေထိနိမ့်ခဲ့
ငြိမ့်လွဲလှုပ်ခါ၊ စိန်ပန်းလွှာပွင့်
ကြွေဖြာကျလျော၊ ပန်းကော်ဇောနီ
စီးမျောလမ်းသွယ်၊ စံပယ်နွယ်ချို
ကိုက်ငုံသစ်သီး၊ ဥဩညည်းခဲ့
အနီးကလေး၊ ကမ်းနံဘေး၌
ပွေ့ထွေးယုယ၊ မောင့်နှုမကို
ဆံစကပ်ငြိ၊ မိုးပေါက်ထိလို့

ညံ့အိနာကျင်၊ အေးစက်ထင်မိ
 ငြိငြင်မည်လား၊ ယုံမှားတစ်ဝက်
 ရှက်လည်းရှက်ရှက်၊ အကြောက်ဖက်မိ
 လည်ယှက်တုံ့တင်၊ ငှက်တို့တွင်မှ
 ကြင်မက်ခွင့်ရေး၊ လွယ်ကူသေး၏။

ငေးမောတစ၊ အလှ၏ကျွန်
 ချစ်ဝန်လေးဖို၊ တွယ်ငြိမလွတ်
 မပြေးတတ်ပြီ
 ယုံမှတ်သဘော၊ သူလိုက်လျောက
 ချောနုရွရွ၊ မွေးညှင်းမြစိမ်း
 ပန်းကြွေသွေးဆင်၊ ပါးပြင်ကြာပွင့်
 နမ်းတစ်ရာမွှေး၊ ခဏလေးနှင့်
 တစ်ရေးတစ်ရေး၊ နွေးအောင်နွေးမည့်
 စိတ်မေးခွန်းသာ မေးတတ်သည်။

နံနက်ရောင်နီ၊ ဝေးသေးစွ
 သပိတ်လွယ် နက်ထည်ငှက်ကလေး
 သီချင်းဘယ်သူ သင်ပေးပါသလဲ
 လူကလေးရေ ထထ
 သူငယ်ချင်း အထွေးရေ ထထနဲ့
 မရမက နှိုးတတ်သည် ...
 ကြည်သင်မြ
 ဝကွက် ဂယက်ပလုံစီနဲ့
 ပလီ တီတာလို့

ယာပြင် တောင်ညိုအကြား
တောအုပ်လယ် ဖြတ်သွားတဲ့
ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်ရဲ့စကား
ငွေရည်ငွေစက် အလားပါပဲ
ဘယ်ဇော်ဂျီ သူယောင်သင်ကြားပါလိမ့်
နားဝ လွင်စည်...

ပန်းနှင့် လိပ်ပြာ
အများ မကြားသာသတဲ့
စကားထာ တစ်ဖြာလှလိမ့်မယ်
မြပြာ တိမ်လိပ်တို့
တရိပ်ရိပ် လွင့်ပါးညှိုးညံ့
ကောင်းကင် တေးသံပေါ့
ကြယ်ခြံရံ အခွံ လခြမ်း
စိန်ပျောင်းသွယ် နဂါးငွေ့တန်းမှာလည်း
ဆန်းပြားပဉ္စင် ရှိပေလိမ့်
ထင်စားမိ တလည်လည်
လွန်မိသည် ချစ်ကြွေး၊

နှမက ပြုံးသော်လည်း
မျက်ခုံးမျက်တောင်ကော့
ညွတ်ကြော့တုန်ရီလို့
မျက်လွှာသီသီပင့်
နှုတ်ခမ်းက မပွင့်တပွင့်နဲ့
စိတ်ထင်ရုံ လက်တစ်ကမ်းမှာမို့
ရင်ခုန်သံ ကာရန်ဖမ်းနိုင်ဘု
အလှမ်းမမိရက်ပြီလား
ခူးခဲ့သည့် ကံ့ကော်ငွေရွက်
နှမကေသီ ညိုညက်မှာ

ပန်ဆင်ရာ ပန်တော်ဆက်ချင်ရဲ့ လို့တောင်မှ
တစ်ခွန်း ကဗျာမဖက်ပေမဲ့
အလင်္ကာ သညာပျက်ခဲ့တယ်
ပြောခက်ပြီလေး။ ။

သူ့ကဗျာများ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ရော၊ ပြီးပြီးသားရော၊ မဂ္ဂဇင်းသို့ မပို့ရ
သေးတာရော၊ ပို့ပြီးသားရော တစ်ထပ်ကြီးရလာကာ ဖိုင်တွဲနှင့် တွဲထားဖို့
စိတ်ကူးလည်း အိပ်ရာအောက်နှင့် စားပွဲခုံ အံ့ဆွဲ၌သာ ပြန်ကျခဲ့ပြီး တချို့
ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။ မြနန္ဒာနှင့် မပျက်မကွက် တစ်ပတ်မှာ သုံးလေးရက်
မှန်မှန်တွေ့ကြပြီး စာမေးပွဲဖြေချိန် ရောက်လာ၏။ ကျောင်းပိတ်လိုက်၏။
မြနန္ဒာ ရခိုင် အလည်သွား၏။ လက်ထပ်သည် ကြားလိုက်၏။ ပြန်မတွေ့
ရတော့ချေ။

သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲက ခဏပြန်လာပြီး မြနန္ဒာနှင့် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလက်
ထပ်ကာ အမေရိကသို့ ခေါ်သွားသည်ဆိုတာ နောက်သိရသည်။

မောင့်နှစ် မြနန္ဒာနှင့် နေ့စဉ် တွေ့မြင်နေရလျက်က ညပိုင်းတောင်
တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့သော လင်းထင်သည် လုံးဝ ကွဲကွာတော့
ဘယ်လိုနေရသည်ဆိုတာ ပြန်မတွေ့ချင်တော့။ မေ့ပစ်လိုက်ပြီ။ လူ့ဘဝမှာ
အကြိမ်များစွာ သေကြရ၏။ အကြိမ်တိုင်းပင် အသစ်မွေးဖွားခဲ့သည်။
မြနန္ဒာနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ကွဲကွာရသည့်အဖြစ်တွင် တစ်ခါ သေလိုက်ရပြီး
အသစ်မွေးဖွားခြင်း တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြနန္ဒာကို မေ့ပစ်လိုက်၏။ သတင်း
နားမထောင်တော့။ အိပ်မက်အဖြစ်တော့ လာနှောက်သေး၏။ မြနန္ဒာသည်
အင်းလျားရေစပ်မှာ မိုးရေဥများ၊ နဖူးနားထင်စပ်မှာ စိုနေဟန် မက်၏။
သို့သော် အသက်မရှိ။ သို့သော် သေလုမြောပါး ခွေပျော့နေသည်။ နှင်းဆီ
ပန်း အပြာများ၊ ချောကလက်များ၊ လိမ္မော်ရောင်များ ထောင်သောင်းမက

ဝေဆိုင်းနေသည်။ အိပ်မက်မှန်း သိသာလှသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မြေနန္ဒာနှင့် ဘယ်တော့မျှ စကားမပြောရချေ။

အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် သူ ကျောင်းဆက်နေလိုက်၏။ အရက် သောက်လည်း မသင်ခဲ့။ ဘီအေအောင်ပြီး အလုပ်တော့ မလုပ်ချင်တော့ပေ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ရောင်းလိုက်ကာ အင်းလျားနားမှာပဲ တိုက်တစ်လုံး ဝယ်ကာ ငှားစားရ၏။ (ခင်အေးရီနှင့် ရတော့ ထိုအိမ်မှာပင် နေသည်။ သားသမီးများတော့ အိမ်ကျယ်မှ မြေကြီးရှိမှ ကောင်းသည်။) စာရေး စာဖတ် ခြင်းဖြင့်သာ မွေ့လျော်ကာ နေလေသည်။

တစ်ခါ အူအတက် ရောင်သဖြင့် ဆေးရုံတက်ရ၏။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဖြစ်စ ခေါက်တာခင်အေးရီနှင့် တွေ့ပြီး သုံးလမျှတွဲကာ လက်ထပ် လိုက်သည်။ သုံးလမှာ ခင်အေးရီက ဆေးရုံတာဝန် များလှသည်နှင့် တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ခွဲမျှသာ တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ သူသည် မပူပင်တတ် တော့ချေ။

ချိန်းထားသော နေ့များမှာတော့ သူ အိပ်ပျော်နေလျှင် ငှားနေသော အခန်းကျဉ်းကလေးသို့ ခင်အေးရီက ကားမောင်းကာ လာတတ်သည်။ အမေဆုံးပြီဖြစ်၍ သူသည် အခန်းကလေးတစ်ခုငှားကာ ထမင်းချိုင့် မှာစား ကာ နေသည်။ ခင်အေးရီသည် ရေနံဆီမီးဖို ဝယ်လာ၏။ ဒန်အိုး၊ ဒန်ခွက် ဝယ်လာ၏။ ပန်းကန်၊ ဖန်ခွက် ဝယ်လာ၏။ သောက်ရေအိုး တည်၏။ အားသည့်နေ့မှာ လာပြီး ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသည်။ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် စားရသည်။

ခင်အေးရီသည် တော်တော်ချစ်စရာကောင်းသည်။ မျက်နှာရုပ်ရည် သန့်ရှင်းကြည်လင်၏။ မျက်နှာကို ဆေးခြယ်လေ့မရှိ။ ကျန်းမာခြင်းဖြင့် ဝင်းဝင်းပကာ နေသည်။ ဆေးရုံမှာ အလုပ် အင်မတန်လုပ်၍ ညတာဝန် ကျလျှင် အိပ်ချိန်မရအောင် မခိုမကပ်လုပ်ကိုင်တာ တွေ့ရ၏။ ခင်အေးရီ သည် အခွဲအစိတ်လည်း ဝါသနာပါသေးသည်တဲ့။ ခွဲစိတ်ပါရဂူ ဖြစ်ချင် သည်တဲ့။ သို့သော် မိန်းမဖြစ်သည်ဆိုတာနှင့် သားဖွားမီးယပ်ရောဂါဘက် လိုက်ရသည်။ သူ့ကို ခွဲစိတ်ပါရဂူဖြစ်ခွင့် မပေးချေ။ ခင်အေးရီက မကျေနပ် လှသော်လည်း လင်းထင်နှင့် လက်ထပ်ပြီး လေးလမှာ အင်္ဂလန်သို့သွား၍ စာသင်ရသည်။ ရွှေတံဆိပ်နှင့် ဆုတွေဘာတွေ ရသည်။ လင်းထင်သည်

မယားသည်ကို ချီးမွမ်းအံ့သြ၍သာ နေရတော့သည်။ သူကတော့ မလှုပ်
မယှက် နေတတ်သည်။ သွေးမြင်လျှင် မူးချင်သည်။ တကယ် မူးတာပေါ့။
ဟုတ်သားပဲ။ ဆေးရုံတက်တုန်းက အကြောဆေး လာထိုးတာ ပြန်ထဲ
သွေးတန်ပြီး ဝင်လာတာလည်း မြင်လိုက်ရော မူးသွားလိုက်တာ ရှုဆေးတွေ
ဘာတွေ လာပေးကြရသည်။ အဲသည်တုန်းကပေါ့ ခင်အေးရီက သူ့ကို
လာကြည့်ပြီး တဟားဟားရယ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ တော်တော်မခံချင်။

“ဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကဗျာတွေ ဖတ်ရရင်လည်း ခင်ဗျား မူးလဲမှာ
ပဲ”ဟု သူပြောခဲ့မိသည်။

သည်တော့မှ ခင်အေးရီသည် မြနန္ဒာနှင့် ကျော်ကြားခဲ့သော ကဗျာ
ဆရာ လင်းထင်မှန်း သူ့ကိုသိသွားပြီး တောင်းပန်သည်။ ညတာဝန်မှ ခဏ
အားလျှင် စကားလာပြောတတ်သည်။ သူ့ကို တော်တော်ဂရုစိုက်သည်။
ဒါနဲ့ ငြိကြတော့ပေါ့လေ။

သို့သော် ခင်အေးရီနှင့် လက်ထပ်သည့်အခါမှာ သူသည် မလည်
မဝယ် ၁၇ နှစ်သားမဟုတ်တော့။ ကြီးရင့်ခဲ့ပြီလို့ ထင်သည်။ ၂၄ နှစ်ခန့်ရှိပြီ။
ခင်အေးရီထက် ငါးလခန့် ငယ်သည်။ ညားစက မယားသည် ခင်အေးရီရဲ့
လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံးအိပ်တတ်သည်။ နောက်တော့ ကျောပေးအိပ်
တတ်သည်။ ဘာလိုလိုနှင့် ၁၆ နှစ်မျှ ကြာခဲ့လေပြီ။

သားသမီး ငါးယောက်နှင့် တစ်အိမ်လုံး ပြည့်ခဲ့ပြီး သားကြီးက
မအေတူ ထွားထွား။ ရေကူးသည်။ အလေးမသည်။ သီချင်း ဖြစ်အောင်
မဆိုတတ်။ သူ့အမေလိုပဲ။ အသံကို နားမလည်။ သည်လောက် သီချင်း
ကဗျာ ဝါသနာပါ၍ ပတ္တလား၊ စောင်းနှင့် မွေ့လျော်သူ၏ သားသည်
သီချင်း ဖြစ်အောင် မဆိုတတ်သည်ကို စိတ်ပျက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒါနဲ့တောင်
အီလက်ထရစ် ဂီတာ လိုချင်သည်တဲ့။ ဝယ်တော့ပေးရဦးမည်။ ငယ်ငယ်က
ဆိုလျှင် လင်ကတီး မယားကဆိုသည့် အိမ်ထောင်မျိုး စိတ်ကူးခဲ့မြဲ။ မြနန္ဒာ
နှင့် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်တာပေါ့။ သားဖွားမီးယပ် သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာ
ခင်အေးရီကတော့ သီချင်းဖြစ်အောင် မဆိုတတ်ချေ။ သူတို့ သားအမိ
နှစ်ယောက်သည် သီချင်းဆိုလျှင် သည်အသံကနေ ဟိုအသံ ရောက်ပြီး၊
ရယ်ချင်လို့သာ ရယ်ရသည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နားကလောလှသည်။ သမီး
သုံးယောက်က သီချင်း ဆိုတတ်သည်။ ပတ္တလား တီးကြ၏။ သို့သော်

စာတော်ကြပြီး မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားကြသည်။ အမေ့လို ဆရာဝန်လုပ်မည် တဲ့။ အမြတ်မယူသော ဆေးရုံ ဖွင့်မည်တဲ့။ အမေကတော့ ဂျာမန်စာ သွားသင်ပြီး ပြန်လာလျှင် သမီးသုံးယောက်ကို တစ်ဖန်သင်ပြန်၏။ ပြီးတော့ သားအမိလေးယောက် လျှာသွက်အာသွက်ဖြင့် စာကျက်ကြမြဲ။ အငယ်ဆုံး ကတော့ အဖေ့သားပင်။ မြနန္ဒာနှင့် ရလျှင် မြလင်းထွေးလို ကလေးမျိုး မွေးမှာပဲဟု သူ စဉ်းစားတတ်ပြီ။ မြလင်းထွေးက စံပယ်ပန်း ကြိုက်သည်။ နှင်းဆီပန်း ကြိုက်သည်။ ကဗျာ ကျက်တတ်သည်။ ယခု ပတ္တလားတီးလေ ပြီ။ သီချင်းဆိုတတ်သည်။ သီချင်းဆိုလျှင် ပီပြင်လိုက်တဲ့အသံ။

မြလင်းထွေးအဖို့ ကလေးကဗျာ စပ်ရသည်။

မြနန္ဒာကို ရည်မှန်းသည့် ကဗျာများဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့သော လင်းထင် သည် ကလေးကဗျာ စပ်သည်ဆိုတော့ အများက ရယ်ကြသည်။ ဒါတောင် သူတို့ မသိသေးလို့။ ကလေးဖတ်ဖို့ ဝတ္ထုများစွာကို သူရေးဦးမည်။ အနောက် နိုင်ငံ၌ ကလေးစာပေကို လေးလေးစားစား သဘောထားပြီး ရေးကြတာ မသိကြဘူးလား။ စီအက်စ်လူးဝစ်ရဲ့ နားနီးယားနိုင်ငံအကြောင်း ခုနစ်အုပ်တွဲ စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဦးမည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အချစ်ဆိုတာ လင်မယားမှာသာ ရှိတာပါ ဟု ရီ ပြောသလိုပင် တွေးမိသည်။ မြနန္ဒာက အိပ်မက်မျှသာတည်း။ မြနန္ဒာရဲ့ လက်ဖျားလေးကိုမှ သူ မဆုပ်ကိုင်စဖူး။ ရီနှင့်တော့ အံ့ဩဖွယ်ရာ အရင်းနှီး ဘဝကို ရောက်ခဲ့သည်။ သားသမီး ပွားစီးခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ဆိုသည်မှာ ရုပ်သဏ္ဍာန်ကသာ စိုးမိုးတာများသည် ထင်၏။ လူ့ဘဝ အရင်းခံဟာ ရုပ်ပဲလို့ သိပ္ပံပညာရှင် မယားသည် ရီက ပြောတာ မှန်နိုင်၏။ ရီက လူ့ဘဝ နှင့် မကွယ်မဝှက် ရင်းနှီးရသောသူဖြစ်၏။ သူသာ သွေးကိုမြင်လျှင် မူးချင် သည်။ ရီက ဖျတ်လတ်သည်။ အမြဲလှုပ်ရှားသည်။ သူက ထိုင်းမှိုင်းသည်။ တွေဝေ ငေးမောနေချင်သည်။ ရီက တဟားဟားရယ်စရာအကွက်များကို မြင်သည်။ သူက စိတ်ဝေဒနာ ခံစားချက် ပြင်းထန်တတ်သည်။

သို့ပေမဲ့ မြနန္ဒာနှင့် သူဟာ ဆင်တူသော လိပ်ပြာနှစ်ကောင်ဖြစ်လျှင် ရီနှင့် သူက ပန်းနှင့်လိပ်ပြာ ဖြစ်ကာ ပို၍ လိုက်ဖက်သော အပြန်အလှန် အကျိုးပြုသော အတွဲဖြစ်သည်လို့ ဆိုရမလားမသိ။ သဘောဖြူလှသည့် ရီနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရတာ အင်မတန်ကံကောင်းသည်လို့ ဆိုရမလားမသိ။

အေးလေ ရီနှင့်ရတော့လည်း သည်လိုပဲ တွေးတော့မှာပဲ။ တကယ်တော့ လည်း လူ့ဘဝဆိုတာ မတော်တဆ ဖြစ်ပျက်ခြင်းများနှင့်သာ အတိပြည့်၍ အစီအစဉ် အကွက်ချထားခြင်း မရှိ။ ဆန်ကောထဲ ဆီးဖြူသီးထည့်လိုမှတော့ ပူးမိသည့် ဆီးဖြူသီးက ပူးမိ၊ ကွဲကွာသည့် ဆီးဖြူသီးက ကွဲကွာတာမျိုး ပြောချင်တော့သည်။

သို့ပေမဲ့ အစကပြန်ပြီး စိတ်ကြိုက်ပြင်လို့ ရမည်ဆိုလျှင် လင်းထင် ပြင်ချင်သည်လား။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မြနန္ဒာနှင့် အင်းလျားမှာ ပြန်တွေ့ရာ က စပြီး လင်းထင်ကလည်း ဇော်ရဲလက်ရဲ။ မြနန္ဒာကလည်း သတ္တိခဲမို့ နောက်ဆုံး၌ အတူတကွ အသက်ထက်ဆုံး ပေါင်းသင်းကြရလေသတည်း ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လို့ရလျှင် ဖြစ်ချင်သလား။ သားသမီးငါးယောက်ဟာ ရုပ် တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဝါသနာတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ အမူအရာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ မြလင်းထွေးလေးတောင် မြလင်းထွေး အစစ်တော့ မဖြစ်နိုင် ပြီ။ လင်းထင် လိုလားနိုင်သည်လား။

သည်တော့ ကဗျာစပ်ရမှ နေနိုင်သူမို့ ကဗျာ စပ်ရသည်။ တစ်ကိုယ် ကောင်း ကြံသူလို ဆိုချင်သလား။ ကဗျာစပ်ဖို့သာ ကြံရသည်။ ကဗျာစပ်လို့ ကောင်းလှသည်။

မောင့်ဥယျာဉ် ခြံတောင်ပို့တွေ့မို့ထင့်
နွဲ့နှင်းဆီ ညှိုးခွေညှိုးလေတော့
မီးရှို့လို့ ပြာတိုက်လိုက်သည် ...

သစ်စိမ်းချိုး
မီးခိုးတအူအူနဲ့
မျက်ရည်ပူ ဆူတော့
ငြူစူမိသည် ...

ရေစင်ဖျန်းလိုက်မှ
ပြာနှမ်းမှောင်နက်တဲ့
မြေညက်ညက်ညီညီ

မြေဆီနှစ် သစ်ရှာဆဲ။

မောင် မထင်မှတ်ပါဘဲ
ပွင့်ဖတ်ငွေလွှာနှင့်
သစ်ခွပြာရဲရင့်
ဘယ်နတ်မောင် ဆောင်ပင့်လို့
သစ်ငုတ်တို ခိုတွယ်ပွင့်ပါလိမ့်။
မောင့်ဥယျာဉ် သရေတင့်ပါဘိ
နမ်းဆင့်ပိုကဲ။ ။

ဖြုန်းခနဲပင် နယ်ကပြောင်းလာသည့် ဦးသန်းတင့်တို့အိမ်က ဖဲဝိုင်းမှာ တနင်္ဂနွေတိုင်း မှန်မှန် လာမိလျက်သားရှိသည်။ ယုယုခင်ကလည်း နောက်ပြောင်လှပြီ။ လူတွေဟာ သိပ်ရိုင်းတာပဲလို့ ထင်သည်။ သူနှင့် မြနန္ဒာကို ပြောကြဦးမည်။ သည်တော့ ဖဲရိုက်လေ့ မရှိဘဲ ခုမှရိုက်တဲ့ ဝါသနာကိုလည်း ဖြတ်ရမည်။ မြနန္ဒာကို တစ်ပတ်တစ်ခါ သုံးနာရီခန့် တွေ့ဆုံရတာကို စုံမက်နေသေး၏။ တစ်ခါလောက် ဟိုတုန်းကလို ထွေရာ လေးပါး စကားပြောချင်သေး၏။ အင်းလျားကန်ဘေးဆိုလျှင် ပိုကောင်းသည်ပေါ့။ သို့ပေမည် ဘဝခြားခဲ့ပြီ။

မောင့်နှမ မြနန္ဒာသည် ဘယ်လို လှပနုပျိုသေးလဲ။ ယခင်က မြနန္ဒာ မဟုတ်တော့ပြီ။ သူ့အပြုံးသည် လန်းဆန်းသော နှင်းဆီရဲ့ အလှမျိုး မဆောင်တော့။ ကြီးရင့် သည်းခံတာ ပါသည်။ ဘဝကို သည်းခံခဲ့သော မိန်းမ၏ အပြုံး၊ မိန်းမပွေသော ဆရာဝန်ကြီးကတော်၏ အပြုံး၊ သတ္တိ ရှိတတ်လာပြီဆိုတာ ပြသော အပြုံးသာ ဖြစ်သည်။ ကိုလှဦးလို မျက်နှာရူးကိုလည်း မြနန္ဒာ သည်းခံလို့ ပြုံးမြဲပြုံးလိမ့်မည်။

ဖဲဝိုင်းသို့ လာတိုင်း ဆားက အမြဲပါသော ရိုက တဟားဟား ရယ်မောဆဲ။ လင်းထင်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် မြနန္ဒာကို ငေးမောမိကာ နှစ်ယောက် သား မျက်လုံးချင်းဆုံလျှင်တော့ သူတို့ရဲ့အပြုံးတို့သည် လမ်းခုလတ်တွင် တိုက်မိကာ ပြိုင်တူတောင်းပန်မိကြမည်လို့ သူ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးတတ်သည်။

တစ်ခါတုန်းက မောင့်နှမ မြနန္ဒာ။ ခုလည်း မပြစ်မှားရက်ပါဘူး။ လွမ်းဖွယ် အိပ်မက် မက်စေသော၊ ကဗျာစပ်စေသော မောင့်နှမ မြနန္ဒာ၊ ကဗျာစပ်ခွင့်၊ ရင်ခုန်ခွင့် ရသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် ၁၆ နှစ်မျှ ပေါင်းခဲ့ပြီးဖြစ်သော မယားသည် ဆိုသည်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်စေနိုင်တော့မည်လဲ။ ပြီးတော့ ခင်အေးရီဆိုသည်က လှုပ်ရှားသက်ဝင်၍ အင်အားရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ် ပန်းပွင့်ပမာ မိန်းမစားမျိုးမဟုတ်။ လင်းထင် မမြင်ဝံ့သော သွေးကို သူက ချစ်သည်တဲ့။ သေလုမြောပါး လူနာကို သွေး သွင်းရတာ၊ အသက် ဆက်ရတာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ၊ အားရစရာ ကောင်းသလဲတဲ့။ သွေးပုလင်းများကို ချစ်သည်တဲ့။

မြနန္ဒာရဲ့ အပြုံးကတော့ လဲနေတာပဲကွယ်။ ခုတစ်လော ကဗျာ စပ်ချင်ပြန်သည်။ သို့ပေမဲ့ ယုယုခင်က “ကိုကိုငမ်းတို့ရဲ့” အစချီသော ကြမ်းတမ်းသည့်အသံကို ကြားလိုက်၏။ နားမလည်လိုက်၊ နားထဲ ပူလောင် လှ၏။ စိတ်ပျက်သွား၏။ သူ့ရဲ့ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်လှသော အိပ်မက်သည် လည်း အလန့်တကြား ပျက်ပြယ်လေပြီ။

ပန်းချီဆရာ ကိုတင်မောင်ကမူ မြနန္ဒာကို မြင်မြင်ချင်း ရင်တွင်းမှာ အေးသွားသည်။

သူ၏ တုန်ယင်သောလက်များသည် ငြိမ်သက်နေပြီး သူသည် စောစောက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းရင်း စီးကရက်တစ်လိပ် ကမန်းကတန်း ညှိလိုက်ရသော်လည်း မြနန္ဒာ ဝင်ဝင်လာချင်း ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်မည့်အစား နှလုံး ငြိမ်သွားသည်။ မြနန္ဒာသည် သူ့မျှော်လင့်ထားသော ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ညီသည်။ သူ လှသည်လို့ ခေါ်ချင်သော အလှကို ဆောင်သည်။ သူ ထင်မြင်သည်ထက် ပို၍ မာနကြီးမားကာ၊ သို့သော် ထိုမာနသည် ပျက်ပြယ်ဆဲ။ နှစ်မကြာခင် လုံးဝ ပျက်ပြယ်၍ သိမ်မွေ့ခြင်း သက်သက်မျှသာ ကျန်မည်ဟု သိရသော